

Kozma Szilárd karma- és családasztrológus:

A LILITH ÉS A KERESZT

Mottó: Nem a kedvező bolygóállást kell lesni és nem misztikus energiákat kell vadászni, hanem felelősségbe ágyazott éberséget kell szerezni.

„Azért Jöttem, hogy rámutassak arra ami a teremtés óta rejtve van.”

„Ismerjétek meg az igazságot és az fel fog szabadítani benneteket.”

(Jézus, Lukács Evangéliuma)

“Amikor Jézus lényének isteni mivoltáról és eszenciájáról beszélt, a zsidók jajveszékelní kezdtek. Jézus pedig a zsoltárokból idézett (Zsolt: 82,6) és azt mondta: Nincs-e megírva törvényetekben, hogy istenek vagytok (elohim, atem) mindannyian a legfelsőbb fiai?”

(Hamvas Béla: Scientia Sacra / A kereszténység / II. Az Evangélium és a levelek)

Annak a megértéséhez, amit e tanulmányban szándékozom kifejteni - elengedhetetlen feltételként - fontosnak tartom mindannak az előzetes olvasását, amit Hamvas Béla a Scientia Sacra III. kötetében megírt az európai történeti (intézményesedett) keresztény egyházak és felekezetek spirituális dogmáiról, valamint az egyházi intézmények fennmaradását szolgáló farizeusi magatartás (személyen kívüli, objektív istenben gondolkozó mentalitás) következményéről. És azt, amit az ember központúvá tett (humanizált, tehát a személyi felelősség alóli felmentést: könnyítést ígérő, s így alapjában korrupct) keresztényi tudományos eszme-rendszereknek a Názáreti Jézus tanításaival homlokegyenest szembenálló természetéről kifejtett.

Elengedhetetlennek találom annak a ténynek a minden árnyalatában történő megértését, hogy a személy akaratától és a személyi éberség-törekvésektől független (kívülről jövő) megváltás dogmája homlokegyenest ellenkezik mind a gyakorlati tapasztalattal, mind a józan racionális logikával, de főként ellenkezik a Jézus által a megváltás feltételéül állított keresztényi elvárásokkal: a lelki és szellemi korrupciótól (meghasonlástól, ön- és más-áztatástól, vagyis hazugságtól, felelőtlenkedéstől, hanyagságtól, rögeszméktől, stb.) mentes élet-vezetéssel és lét-látomással. És azt, hogy a külön utas "személyre szóló" kegyelemben (isteni protekcióban) való részesülés képzetének fenntartásával, minden monoteista vallásos és misztikus eszmerendszer voltaképpen egy konkrétan meg nem fogalmazott és ki nem mondott könnyítési és felelősség alóli kibúvási lehetőséget lebegtet a hívei képzelete előtt.

I. Rész

A Lilith – inverzió mint sors-titok és a keresztény beavatás megváltó (mágikus!) misztériuma

Amennyiben beszélhetnénk egyáltalán valamiféle kauzális (isten) kegyelemről, illetve keresztény-vallásos személyek esetében „működő” kegyelemről (Tisztában lévén azzal, hogy minden vallás ezzel a spirituális szempontból infantilis elképzeléssel „működik”, hogy az ő hívei valamitől protekciósabbak a többi vallás híveinél.), maximum arról lehet szó, hogy az Evangéliumok elterjedésével (Azért írom többes számban, mert ez esetben nem lehet szó csak az Új szövetség néven ismert, és Nagy Konstantin püspökei által kanonizált négy evangéliumról, hanem az un. gnosztikus Evangéliumok tartalmának az ismerete és összehasonlítása, szintetizálása is igen fontos: A Pistis Sophia, a Tamás, a Béke, és a Júdás- evangéliumának a tartalma is!), minden ép ésszel rendelkező, tehát agykárosodás nélküli ember számára megadatott az a lehetőség, hogy szembenézve, a gyakorlati valóság által tükrözött sors-logikával, vagyis a tetteinek és a magtartásainak a következményeit őszintén és objektív módon megfigyelve, felfedezze a sorsnak a lineáris-gyakorlati logikával ellentétesen működő (Figyelem: Nem irracionális,, hanem csak annak látszó, de egy egészen más fajta ráció szerint működő) logikáját. Erre a mi pragmatikus és lineáris (tudományos) logikánkkal sokszor majdhogynem homlokegyenest ellentétesen működő, általam Lilith-inverzióknak elnevezett sors-logikára hívja fel a figyelmet Jézus számtalan un. szakrális kinyilatkoztatásában, figyelmeztetésében, tanácsában és példabeszédében.

Pl. **„Aki meg akarja nyerni az életét elveszti azt, és aki feláldozza az életét, megnyeri azt. Vagy: Az elsőből lesznek utolsók, az utolsókból elsők.”**, és: **„Akinak nincs attól elvétetik, akinek van, annak adatik.”** . Aki felmagasztalja magát megaláztatik és aki megalázza magát felmagasztaltatik. **„Keressétek Isten országát és a többi megkapjátok ráadásul.”** És persze, a Hegyi beszéd sokszor egyenesen bizarrnak, és botrányosnak tűnő kinyilatkoztatásai, mint az első is, amit a fordító-ferdítők meg próbáltak ugyan finoman eufemizálni (Boldogok a Bolondok mert ők a mennyek országa.), de hiába maszatolták el jó-kispolgárra a Tarot beavatási rendszerének Bolond nevű ikonja jelentését, lelki szegényekre, mert a

Bolon az a leginkább beavatott személy, aki ismeri a „Lilith inverzió” jelenségét és éppen azért cselekszik és viselkedik másként, mint a többi ember, aki nem képes lemondani a sem a földhöz ragadt lineáris logikáról, sem a meghatóan misztikus, tehát irracionálisan mitologikus gondolkozásról. Az Evangéliumokban található kinyilatkoztatások alapján tehát, mindenkinek meg van a lehetősége arra, hogy spirituálisan felébredjen, és e megvilágosodási folyamatokkal járó felébredés alapján újjá szülessen és boldoggá és egészségessé válhasson, vagyis, hogy megváltódjon.

Ehhez a keresztény újjászületéshez, egy és egyáltalán nem kell klinikailag meghalni, pokolra szállni és étertestben visszajönni, ahogy az allegorikus vallásos mitológia tartja Jézusról, mivel ezt a jézusi legendát sem kell szó szerint (lineárisan) értelmezni, hanem pontosan úgy, ahogy ő tanítja az apostoloknak a gyökeres morális és ez által a spirituális újjászületés fontosságát és szükségét. („Kétszer születik az ember: egyszer anyától, másodszor Szentlélektől.” És: **„Aki előbb jól meghalt, másodszor már nem kell meghalnia.”**)

Lehetősége van tehát minden, a sors-következményekre normálisan odafigyelni, azokat értelmezni és gondolkozni képes és önmagával szemben morális igényeket támasztó kereszténynek arra, hogy ezt a régi)Tehát a Kvantumfizika előtti!) un. tudományos gondolkozással szemben megfordított sors-logikát megfigyelni és a szellemi felébredés (A rejtett igazságra való ráébredés, rácsodálkozás) nyomán, valamint az azt követően kialakuló tisztánlátási képessége segítségével meghaladni a Biblia által bűnbeesettnek nevezett karmikus (Vagyis, a valósághoz képest megfordított, a lábáról a fejére állított.) sors- és életszemléletet. (Hamvas Béla meghatározása szerint: a világi élet korrump logikáját!) Vagyis, az egyoldalúan rögeszmés, (Pl. merkantilista – pragmatikus, vagy tárgyi és gyakorlati valóság-ellenes, tehát misztikus idealista.) gondolkozását. És tehát lehetősége van arra, hogy ezt követően, vagyis ennek az új életszemléletnek a segítségével, ennek az alapján (Mint a „Bolond”) elinduljon az életben és az élet által lehetővé tett Boldog életnek a megvalósítása irányába: a harmonikus sorsrendezéssel járó egészség- és jó erőnlét, valamint a beteljesülési és biztonság-tudatot hozó, kreatív élet-állapot megvalósítása irányába.

A keresztény egyházak viszont, éppen úgy mint a régiek, semmibe veszik a Jézusi kinyilatkoztatások által leleplezett karmikus (irracionális) logikával szembehelyezkedő Jézusi tanításoknak az ősz-eredeti, gnosztikus (Mágikus hatású) értelmezését, és ahelyett, hogy a spirituális éberség-fejlesztő általános emberi életfeladatok megismerésének és azok tudatos felvállalásának a szükségére való figyelmeztetéseként értelmeznék Jézusnak azt a tanítását, hogy "Mindenkinek hordozza a maga keresztjét"(*), még mindig a kora-középkori intézményépítés és fenntartás céljából kieszt, misztifikált Jézus-meséket terjesztenek. Ezekben az infantilis mítoszokban, Jézus csodatetteiről és az ő különleges és kiváltságos („Isteni”) lényéről szóló dogma-tételek képezik az alap axióma-rendszert a Jézus által tanított személyes életfeladat-vállalási szükség és személyes felelősség szükség (Az emberi sorsvállalásnak – kereszt hordozásnak) és ez által, a személyes éberség megszerzése szükségességének a tanítása helyett! Így jutottunk oda, hogy a kereszténység szellemi táptalaján létrejött nyugati civilizáció emberének a gazdasági - tudományos életképelete, illetve vallásos - misztikus alapállása, teljesen ellentmond a Jézus által megfogalmazott boldog-élethez vezető magatartás-logikának.

Utóbbi szerint ugyanis: "Aki meg akarja nyerni életét, elveszti azt." Ennek következtében, ma el lehet mondani, hogy az egész keresztény világ egyed-rendszere)a hívek tehát!) egyebet sem tesz, minthogy reggeltől estig meg akar szabadulni mind az általános emberi-, mind a személyes felelősségeitől és minden áron, minél hamarabb és minél olcsóbban, tehát minél kevesebb erőfeszítés árán, élvezkedni akar, és élvezeteket halmozva boldog lenni, és minden áron meg akarja nyerni az életet és ezáltal voltaképpen az evangéliumok szellemével szemben élni, azokkal homlok-egyenesen ellentétesen viselkedni és gondolkozni.

---

*) Asztrológusi - sorsfeltárói tapasztalatom birtokában hozzá tenném még azt is, hogy „És mindenki hagyja, hogy mások (Főként a gyermekeik!) is felvehessék és viselhessék az élet-koruknak arányosan megfelelő keresztjüket ". Mert pontosan a magukat kereszténynek valló személyek között észlelhető a legtöbb fölösleges és ostoba (nyílt, vagy fojtott) konfliktus amiatt, hogy egyik a másik keresztjét: tapasztaltnivalóját akarja átvenni, ha kell erőszakkal is, ezáltal nemcsak megfosztva azt, az életbe vágóan fontos egyéni tapasztalási lehetőségektől, de tehetetlenné

és kiszolgáltatottá is téve azt (azokat), olyan elemi dolgokban szolgálva ki, amely dolgok semmiképpen nem képezik a szülők „keresztjét”. _____

Az a kvantumfizika előtti, tudományos gondolkozásnak mondott (képzelt) lineáris gondolkozás, amely nem veszi számításba a Lilith inverziót, amiről Jézus minden kinyilatkoztatása beszél, tulajdonképpen a kereszténynek mondott, mitologikus - vallásos gondolkozás táptalaján, annak az ellentétéként jött létre. Ez a vallásos – dogmásan képzeletszennyező hamis szellemi (erkölcsi) logika, ami szerint Jézus egy olyan kivételes mitologikus Isten-fió hős volt, aki „a szent vérével” előre megváltott minden erkölcstelen gazembert, gátlástalan hazudozó - szélhámost és rablógyilkost, létre hozta a nyugati civilizációban meghonosodott természetszennyezést és természetrombolást idéző (- tehát természetellenes) kizárólag gazdasági célú életkonceptiót is. Ez az antikrisztusi gondolkozás, tulajdonképpen az ember éber képzelete által automatikusan működtetett mágikus erejű személyi imagináció „gondviselő” hatalmának a megtagadásából ered. A **“Ne aggodalmaskodjatok afelől, hogy mit esztek holnap és holnapután, mert (...) a ti atyátok ellát titeket...”** tanítással homlokegyenest ellenkező pszeudo- keresztény mentalitásból: az egzisztenciális félelemből, tehát végül is az „istentelen aggodalmaskodásból”, vagyis a hitetlenségből ered, onnan a létért való küzdelem nevű, tudományos gondolkozásból veszi a „természetes” létjogosultságát. Hogy ennek az oka miért van a Nagy Constantin teológusai által történelmi (birodalmi) ideológiává előléptetett szekularizált vallásban: a hívek vallásos magatartásáért cserében könnyítéseket ígérő kereszténységben, azt Hamvas Béla részletesen kifejti a Bizánc című esszéjében és a Scientia Sacra-nak a kereszténységről szóló könyvében.

De nem csak a kereszténység, hanem minden újkori, illetve az újkori polgári eszmékhez idomított filozófiai, vallásos és misztikus tan, illetve metafizikának nevezett misztika (misztikus erkölcsi világképe mellett csodatevő mágikus praktikák gyakorlását is oktató) sem ismeri az embernek az eredeti rendeltetését, ami nem más mint a Lilith-inverziónak, a saját magán belüli, vagyis saját gondolkozásán és életképzetén belül megfordítása, és ez által az anti-krisztusi logikától való megszabadulása. Senki, sem a római pápák, sem a Nobel díjas tudósok, sem a hatalmas egyetemi tanári fizetéseket felmarkoló filozófusok nem ismerik és nem értik, az ember eredeti, metafizikai rendeltetését. Ezért, logikus,

hogy nem értik azt a Bolond-logikát, amivel a betegségeket, a baleseteket és a boldogtalanságot okozó Lilith-inverzió felszámolható lenne az életükben, mivel senki nem akar tudni, arról a metafizikai jelenségről (A Lilith inverzióról), amelyből szükségképpen következik az, hogy az isteni lét színvonalán, de a mi életünkben is megjelenő, figyelem: eredeti ideatikus (Isteni) látásmódnak (Teo-ria = Isteni látás!) a Lilith-inverzió megszüntetésével történő, helyreállítási szükségszerűsége, és amely szükségszerűség az ember lényének (Az emberi magoknak – a magamoknak!), a létrehozását és az ember életének a spirituális funkcióját (A megváltást) az isteni dimenzióban – A teremtői – megváltói képzeletvilágban szükségessé tette.

II rész:

a) A Lilith jelenség ismertetése

b) A keresztény alapállás felvétele, mint a tényleges boldogság megszerzésének az egyedüli lehetősége.

A meg nem nyilvánult abszolút létnek a megnyilvánulásából - kiáramlásából - eredő Lilith-zavarnak az emberi lét szintjén is megjelenő leképeződése nem más, mint az, a mindenkiben létező, mindig valami másra, tehát mindig az adottól eltérő állapotra, élményre és helyzetre való vágyakozás is. De a mágikus erejű és ezért sorsteremtő tudattalan képzeletvilágunkban létezik egy ennél sokkal veszélyesebb „Lilith-zavar” is, az ún. Lilith-inverzió, aminek három, vagy négy, és egyes esetekben akár öt, az asztrológusi megnevezésben, ún. „konstelláció” szerinti, határozott és konkrét karaktere is van. Egyéni jellegzetessége, színezete. (A konstelláció fogalom alatt tehát, metafizikailag nem csillagképeket értünk, hanem az ún. „Isteni kauzális idearendszerben” létező, egymással organikus együttműködési kapcsolatban levő és egymással mindig – tehát folyamatosan - kiegyenlítő, jellegzetes spirituális – információs erőtereket.) Nem kell elfelejtenünk tehát, hogy őseredetileg, a Lilith a másállapotra, más helyzetre, az új és más élményre való örök és öncélú általánosan emberi sóvár szomjazás. A Lilit tehát az első és soha el nem múló vágy, az első csillapíthatatlan abszolút kívánság olyan élményre és tapasztalatra, ami nem adott. A Lilith tehát eredetileg az Abszolútumban állandóan jelenlevő, soha ki nem elégülő és ki nem egyenlítő, mindig az adottól eltérő élményre - élményekre való sóvárgás, mindig és állandóan valami mást kívánó, mást kereső, önkéntelen és öntudatlan, Isteni és Egyetemes össsóvárgás, vagyis, végső soron, a Lilith egy negatív (mivel, hogy abszolút állapotot elhagyni vágyó) teremtői őserő.

Az első Ős-Lilith jelenség miatt kénytelen tehát az Abszolútum magában - magából létrehozni és vibráció-csökkenéssel kiáramoltatni a mágikus – teremtő erejű teremtő ősképzetet, illetve a teremtő ősképzet által létrehozott mágikus idea-rendszereket és ezáltal dinamikussá: Teremtővé válik. Az első dinamikus mozzanat az Ős- Lilith sóvárgásnak az elfojtása, vagyis a másságra való sóvárgás visszaszorítása, ami viszont kudarcba fullad, mivel a Lilith abszolút belső erő, tehát

a lényege szerint abszolút. Az ELFOJTÁS, A MEGSZÜNTETÉSRE VALÓ TÖREKVÉS eredménye tehát nem csak, hogy kudarc, hanem az abszolút (Isteni) haragot is kiváltja. Erről, a teremtés legalján levő, a teremtés előtti létállapotról, amely egyes, az árnyék-énjük (a karmikus egoizmusuk) által vezérelt személyek gyakran átélnek, a keresztény misztika tud és Isten Haragja nevű állapotnak, illetve "A Lélek sötét éjszakájának" nevezi. (Keresztes Szent János, Jakob Böhme és Hamvas Béla. Lásd utóbbinak a Titkos jegyzőkönyv és Egy csepp a kárhozatból, Patmosz III, és Az ősök nagy csarnoka c. műveit.) Ennek, a MEGSZÜNTETHETETLEN(!), rettentő ősállapotoknak: a kauzális káosznak, amely terjedő, negatív öserejével veszélyezteti az abszolút létet, valamint az Abszolútumnak a saját maga (A Lilith-sóvárgása) ellen irányuló ősharagnak az ellensúlyozására és kiegyenlítése érdekében is, megszületi és így jön létre a mágikus – teremtő erejű Egyetemes Isteni Képzelet. Ez válik aztán Tudatos Teremtő Istenné, az által, hogy megértvén a Lilith belső, abszolút okát, átvilágítja önmagát és az elfojtás átváltozik abszolút Világossággá. A rettenetes harag viszont, átváltozik áldozattá: odaadássá, Szeretetté.

Így menti meg először a Létet az Abszolútum, azáltal, hogy Teremtővé: Fényt áramoltató kauzális Világossággá és Egységet őrző, egységet fenntartó Szeretetté, éber kiáradássá, odaadássá, termékeny melegséggé változik. És így, e kettősségben a teremtésben egyszerre megosztja és megsokszorozza, majd újra egyesülvén, kiegyenlíti önmagát. A teremtésben ugyanis lehetővé válik a Lilith által keltett feszültségek és egymás ellen irányuló abszolút (teremtőivé változtatott) erők kiegyenlítése és így, az őshagyomány által, Ős- Lilith-nek nevezett sóvárgás által megbontott egység helyreállítása.

A Lilith tehát nem a teremtés oka, mivel a teremtés oka, célja és rendeltetése a megváltás, vagyis éppen a Lilith jelenség által megzavart és megszakított abszolút egységnek a helyreállítása. A Lilith tehát nem a teremtés igazi oka, hanem a Lilith által kiprovokált őskáosznak a részbeni semlegesítése, illetve a káoszba kerülő, teremtő erejű (mágikus) abszolút ősideák egy részének a visszaszerzése és tudatos re-integrációja (megváltása) és ez által a folyamatos megváltódás megvalósítása a cél. Vagyis a rend és a nyugalom, illetve az egység helyreállítása a teremtés eredeti oka, célja és rendeltetése, de, mivel eredetileg ő, a Lilith-jelenség bontja meg az

egységet, nevezhető a Lilith a megváltást szükségessé tevő, azt kiprovokáló - kiváltó ős-oknak, és így, ezáltal, ő a teremtést 'kiprovokáló', örök és változatlan negatív teremtési és megváltási ős-ok is egyben.

Végső soron, az ősi másságra való sóvárgás (Feminin), illetve a tökéletességre való törekvés (Maszkulin) jelensége, nem ad kielégítő választ arra, hogy amennyiben jól meg van magában, vagyis a maga boldogságában az Isten, miért teremtette ezt a szenvedés-teli világot? MIÉRT KÉNYSZERÜLT ERRE? - Mert rá kényszerült, mert pl. másképp miért jött volna létre belőle a káosz? A Lilithnek nem csak az első formája az, ami minket érdekel, hanem az is, amely lehetetlenné teszi, és tulajdonképpen kivédi azt, hogy az Isteni létezés szintjén bármiféle zavar is keletkezessen. Ugyanis, az abszolút létből folyamatosan kiáramló ősideáknak az a része, amely annyira új és ismeretlen, hogy nem integrálható azonnal és zavarmentesen az Isteni létezésben, zavart és feszültséget (káoszt) keltenéne és okozna, amennyiben nem léteznének az egyetemes lét-folyamatokat szabályozó törvények, és ezek között az Isteni Zavartalanságot (A tökéletesség látszatát) biztosító, A Fokozódás és Polaritás Egyetemes Törvénye. Ez a folyamat nem más mint az Abszolútumból kiáramló, de az Istenbe integrálódni képtelen teremtő ősideák egy részének megmentése, megváltása, - megváltódása.

A magyarázat az, hogy az ősi Brahmanból (Az abszolútumból - Boldogságból) folyamatosan - tovább kiáramló teremtő ősidea-egységek némelyike, tehát közülük csak egyesek, nem tudnak beékelődni, és ezért zavart okoznának a már létező Istennek a korábban már egységbe rendeződött, organikus létében (Isten misztikus testében). Vagyis: abban az egységben, amit mi maszkulin és feminin princípiumoknak nevezünk. Vagy azokban a még szintén Isteni (alkímiai) állapotokban, amit az alkímia a négy ősi alapelemnek nevez (levegő, tűz, víz és föld). Vagy azokban az Isteni teremtő – megváltó morfogenetikus terekben, amit az asztrológia a tizenkét konstellációnak, egészen pontosan, azok spirituális tulajdonságainak (archetipusainak) feleltet meg. A kunszt tehát, hogy az Isten - Brahma, hogyan oldja meg ezt a számára részleges, de számunkra életbevágó, jelenséget? - A magyarázatot tehát megtaláljuk a Fokozás és a Polaritás törvényében, amely az egységes és organikus Isteni struktúrába beilleszkedni képtelen, de az abszolút létből keletkező és onnan folyamatosan kiáramló újabb és

újabb mágikus ideákat, fel fokozza és át alakítja a saját ellentétükké, annak érdekében, hogy ez által véglegesen képtelenné váljanak a be illeszkedésre, tehát azért, hogy Istenbe ne kerüljön ne semmi, ami akárcsak egy keveset is, zavaró elem lehet, és zavaró helyzeteket hozhatna létre.

A Lilith tehát ki kényszeríti Istenből a megváltás folyamatának a szükségét, mivel, az Isteni zavartalanság védelmében és fenntartásában – őrzésében -, folyamatosan létrehozza, gazdagítja és növeli az Ideavilág őskáoszát. Ez a Lilith-jelenség már a Teremtő Istenben, vagyis a Tudatos Teremtő imaginációs folyamatokban megy végben, amint fentebb írtam: az Isteni Lét zavartalanságának (Hibásan megnevezve: tökéletességnek) a megtartása- és fenntartása érdekében, de a negatív eredménye és következménye, egy dimenzióval alább jelenik meg: az un. platóni Ideák Világában. Az abszolútumból ugyanis, folyamatosan és végeérhetetlenül – állandóan! – eredő, mágikus - teremtői képzetek, teremtői idea-struktúrák közül némelyek ugyanis, nem egyeznek a már korábban kiáramlott és időközben az Isteni idea-rendszernek az egymással organikus együttműködési és kiegyenlítődési viszonyban álló és ezért az. Un. Istennek a szerves létállapottá vált, egységes struktúrájával. Ezért, ezek a teremtői mágikus erővel rendelkező, de a szerves egységgé vált Isten misztikus testének az egységes tulajdonságaival nem egyező ész be ékelődni képtelen új (abszolút!) ősideák, képtelenek teljesen (tökéletesen...) beilleszkedni a korábban már organikus egységgé szervesült isteni képzelet- és intelligencia struktúrákba. Ezért, annak érdekében, hogy ezek az Istenbe-illeszkedésre, azzal szerves egységesülésre képtelen, abszolút idea-egységek ne okozhassanak még csak egy picinyke zavart sem az Isteni létben, az abszolútumban létező egyetemes (Isteni) törvények közül, a Fokozás és a Polaritás törvénye, félre ismerhetetlenné teszi őket. Teszi ezt úgy, hogy felerősíti – fel fokozza – ezeknek az abszolútumból ki áramló, új mágikus idea-egységeknek a hatóerejét és átváltoztatja őket lényegük szerint, a saját ellentétükké.

Ezáltal viszont teljesen és véglegesen lehetetlenné válik az Isten Idea Testébe való integrációjuk, és önmaguk felerősödött ellentétéként alacsonyabb (teremtésre és együttműködésre – integrációra képtelen) vibrációs állapotba kerülve, az Őskáoszba kerülnek, az Őskáoszt „gazdagítják” és növelik.

Az őskáosz létrejöttének és a káosz-csökkentés szükségének (A megváltásnak) a biztos megértése érdekében, ismételjük meg röviden a fentieket: A Lilith tehát az a számunkra negatívan ható, de az Isteni lét zavartalansága megőrzése miatt szükséges ősjelenség, amely folytonosan kiveti Istem misztikus testéből az abba beilleszkedni képtelen abszolút teremtő ősideákat. Azokat az új, abszolút teremtő ideákat, amelyek az Isteni lét egységét megbontanák. Ezeket az isteni egységet veszélyeztető, abszolút teremtői képzet- részeket a Fokozás és a polaritás egyetemes törvénye arra készíti, hogy alacsonyabb fokú rezgési állapotba kerüljenek és önmaguknak a felfokozott ellentétévé válva, kaotikus állapotba kerüljenek, káosszá változzanak. A káosz viszont egyre nagyobbá válik és ez a káosz-okozó Lilith őserő, amely az Isteni zavarhatatlanság szüksége hoz létre, nem megszüntethető, hiszen abszolút szükségszerű. De a spirituális (ideális) káosz növekvése - mivel hogy a káosz, az abszolút létből eredő, teremtő erejű, mágikus ősideákat tartalmaz - azzal fenyegeti az Isteni létet, hogy annak bizonyos részeit, ugyancsak káosszá alakítsa a hatás-visszahatás egyetemes törvénye alapján. Az Isteni létet tehát, folyamatosan az a veszély fenyegeti emiatt hogy a sóvár kábulat idea világ, ez a homályos feszültség és zűrzavar, pörgő szédület, sötét örvénylés vele együtt, „megrontsa” és elnyelje az egész egyetemes létet.

Annak érdekében tehát, hogy az Isten ebből az őskáoszból visszaszerezzen a Lilith ősjelensége által a saját ellentétükké vált és a Káoszba taszított értékes ősideákat, vibráció-csökkentéssel létre hozza az alacsonyabb szintű létállapotokat (létszférákat, un. dimenziókat) el egészen az energia-állapotig, majd az abból keletkező, un. anyagi világig, a fizikai létig. Az anyagi világ tehát nem a létezésnek a „csúcsa”, amely létre hozza a szellemi világot és az emberi intelligenciát, hanem éppen fordítva: az anyagi világ a szellemi létnek egy végső állapota – stádiuma – amelynél nem létezik alacsonyabb frekvenciájú létállapot. Az un. pokoli lét tehát nem „valahol” az anyagi világ alatt, vagy az anyagban létezik, ahogy a misztikusok és a vallások állítják, hanem jóval fölötte, éspedig éppen, az Őskáoszt képező, spirituális ideavilágban!

Az anyagi létre éppen, hogy azért van szükség, mert az anyagi állapot két igen fontos – SZAKRÁLIS! – tulajdonsággal rendelkezik: 1) a szellemi világból eredő információk rögzítésének – raktározásának -, tehát a memória tulajdonságával

(képességével). Erre alapul nem csak az informatika tudománya, de maga az emberi értelem is, mivel memória nélkül, az nem is létezhetne, nem, hogy még működhessen is. Valamint: 2) Nem csak az anyagi formának, de mindenféle anyagi – fizikai jelenségnek a segítségével való konkrét és határozott információ-közlési és közvetítési lehetőségével. Az anyagnak ez a két tulajdonsága – képessége, nem található meg a többi dimenzióban, amely létállapotok úgymond képlékenyek, tehát instabilak és, ahol minden folyamatosan átváltozik és átalakul egyik állapot és jelenség a másikba. És az anyagnak ez a két szakrális tulajdonságára a Karma-oldás, illetve az Őskáoszból való mágikus teremtő – ideák egy részének a visszaszerzésére van szükség! Ez a visszaszerzési folyamat éppen, hogy az emberen keresztül és általa – tehát mi-rajtunk és általunk – történik meg és megy végbe! Mi vagyunk a megváltás szolgálói, ügynökei, segédei és megtestesítői! Hogyan? Úgy, hogy Isten un. isteni magokat, vagy ismertebb misztikus – vallásos néven: isteni szikrákat, spirituális emberi struktúrákat bocsát ki magából, amelyek kinyúlván (figyelem: nem kiszakadván!) belőle és behatolnak a Káosz világába, ahol az isteni hiány-logika szerint, magukhoz vonzanak és magukba olvasztanak bizonyos kaotikus ősideákat. Majd ezek segítségével csökkentve a vibrációs állapotukat, ezek a karmával terhelt magok (magunk...), tovább nyúlnak és leereszkednek a mentális (gondolati – fogalmi - értelmi) létbe, onnan az asztrális (érzelmi) létbe és onnan az energia (éteri) létbe. Ezek az emberi kauzális struktúrákat is tartalmazó isteni nyúlványok, az éteri energiákat úgy irányítják, hogy a már létező, és fogamzásgátlót nem használó, szeretkező – kiegyenlítődő emberpárok női petesejt és férfi ivarsejt párjai egységesülése által megtestesülhessenek a korábban létrejött sejtosztódás biológiai jelensége által, embernek fejlődni képes, magzatok formájában. Ezek a magzatok tehát, isteni - kauzális alapjukban és több dimenziós szellemi struktúrájuk által magukban tartalmazzák az őket létrehozó és fenntartó isteni magjuk mellett, azokat a spirituális káoszban (pokolban) magukhoz vonzott és magukba ékelt zavaros ősideákat is, amelyekkel a rezonancia törvénye alapján találkoztak a Káoszban. Ezek a Káoszban belénk ékelődött szellemi részeink képezik tehát az un. karmánkat, vagyis azokat a negatív (zavaros, egymásnak ellentmondó és egymással ellentétes) spirituális részünket (részeinket), amelyet (amelyeket) az anyagi tükröződés, tehát: szembesülés – szembesítés segítségével, illetve a gondolkozásunk: értelmünk és észlelésünk segítségével, fel kell és be kell ismernünk, majd a karmánknak megfelelő negatív

tulajdonságainknak megfelelő pozitív képességek megszerzése segítségével fel kell oldanunk. Vagyis az ily módon „velünk született” negatív tulajdonságoknak a pozitív tulajdonságokká és képességekké alakítása segítségével a teljes szellemi struktúránkat is, átalakítjuk önmagunkon belül, egyre harmonikusabb, tehát kiegyenlítettebb spirituális egységekké, az Istenbe reintegrálódni képes, és az eredeti magunknál gazdagabb, mivel a káoszból magára szedett és azokat egymással kiegyenlített, egymással együttműködővé tett spirituális ideákkal kibővített, „meggazdagodott” új magokká! Ezt az Istenbe reintegrálódni képes, és az átalakított ősideákkal kibővült, tehát „meggazdagodott” új szellemi állapotunkat nevezzük megváltásnak, és az így megváltott magunkat megváltott személyeknek.

A Lilith (inverzió) és a keresztény beavatás III-ik rész

III. A bűnbeesés, avagy a fájdalom funkciója és a kereszt értelme

A humánussá (polgárivá) szelídített és ezáltal a civilizált (keresztény...) embert egyetemesen felelőtlené, mert természet-kizsákmányolóvá tevő (Nem csak a külső természetet zsákmányolja ki, hanem a saját erőforrásait – „munkaerejét” – !), globális vallás és a nyugati –keresztény- tudomány abból a rejtett szellemi koncepcióból indul ki, hogy boldogsága (élvezete és kényelme) érdekében az embernek a természet jelenségeivel és folyamataival szemben védekezni kell (sőt: amint látni fogjuk, végső soron a vallás és a tudomány volt annak a szellemi koncepciónak a melegágya, hogy boldogsága, kényelme megszerzése és ezek védelme érdekében, az embernek a természetet ki kell zsákmányolnia). És, hogy ezen szempontok szerint az embernek a természetből kivont, kibányászott elemek (anyagok) segítségével, valamint az anyag átalakításával létrehozott munkaeszközök segítségével a természettől hermetikusan elkülönülve (civilizáltan) kell élnie. És ez még mind semmi ahhoz a hallgatólagos barbár közmegegyezéshez képest, hogy az élvezet-biztosító civilizáció létrehozása és fenntartása érdekében az embernek jogában van a természetből kivont eszközök segítségével kifosztani, legyőzni és összezavarni (genetikai alapjában is szennyezni), a természetet. Ennek az alapkoncepciónak csak rész-következménye az állatoknak a természeti életterükből való kiszorítása, az élettér beszennyezése, az állatok fölösleges gyilkolása (ma már bizonyított tény, hogy hús nélkül is pontosan úgy, sőt: még egészségesebben lehet élni, mint hússal táplálkozva), azok üzemi „gyártása”: szaporítása, keltetése, növesztése és “fogyasztásra való feldolgozása”, valamint/és az erdők kipusztítása.

A keresztény papok rendszeresen elmulasztják felemlíteni ama kellemetlen (élvező- védekező civilizáció-ellenes) bibliabeli figyelmeztetést, hogy “Az én utam nem a te utad, mondja a seregek ura.” (Lásd: az egyetemes törvények útja nem a sors-könnyítések és az élvezetek-növesztésének, valamint ezeknek a biztosításának a humanista útja), valamint Jézusnak azt a figyelmeztetését, hogy “Hamarabb át megy a teve a tű fokán, mint hogy a gazdag bejusson a mennyek országába” (... mint hogy a vagyonát féltő személy elérje a legfőbb spirituális

éberség fokát) és: azt, hogy "Nem lehetsz egyszerre két úrnak szolgája, nem szolgálhatod egyszerre az Istent és a Mammont." (A lét-rendeltetés szerinti életet szabályozó egyetemes törvényeket és/vagy az öncélú élvezeti- és biztosítási koncepciók szerinti életvezetés ideológiáját.) Ezek, a (zárójelben felvillantott) eredeti metafizikai értelmüktől elszakítva megható-patetikus hangzó mondatok nagyon hasznosnak bizonyultak, amikor az egyház autonóm személyi tudat nélküli hívek tömegeire építette létét és hatalmát. A mai piackutató „menedzseri” társadalmakban viszont nem csak ízléstelen tett, de a hívek számának a sorvadását okozó taktikai hiba is lenne ezeknek, a metafizikailag tájékozatlan papok által a lényegük szerint meg sem értett, személyi és egyetemes létkorruptió ellenes, keresztényi magatartást jelölő mondatoknak a felidézése. Persze Jézus jól tudta azt is, hogy az egyetemes törvényekkel összhangban álló, értelmes emberi tevékenység következtében felgyülemelő gazdagság önmagában még nem negatív léterő, hanem az anyagnak mindössze egy új állapota és formája és ez az új állapot kauzális szempontból semleges megnyilvánulási forma, ami végső soron az emberi kreatív leleményességnek a következménye és ami, bizonyos esetekben a szellemi - spirituális fejlődést szolgálhatja. Ez az új anyagi állapot önmagában se nem bűnös se nem büntelen és csak akkor árt ha öncélúan halmozom - növesztem a más életfeladataim felvállalása és elvégzése rovására és ha egyedül magamnak akarom (minden áron!) megtartani.

Nem a termelt gazdasággal van tehát baj, hanem az öncélú - és ezért szűkkeblűen hitetlen, képzelet-ellenes: „Atya-ellenes”, illetve áldás ellenes - gazdasági-szükséglet gondolkozással aminek a háttérében mindig ott lappang a spirituális fejlődést gátló, fölösleges „termék” szaporítás. A baj az öncélú termék és vagyon halmozással és az ugyancsak öncélú birtokszerzéssel, az egyéni, vagy családi szükségleteken jóval túlméretezett gazdasági tevékenységgel egyoldalúan elfoglalt és azt folytonosan és öncélúan tovább növeszteni vágyó, pénzt kuporgató, vagy azt befektető - „forgató”, a vagyon elvesztésének a gondolatától féltő, az elvesztéssel szemben védekező (gazda-tudatában automatikusan ellenségképekkel élő: mentálisan támadó) tulajdonosnak az életképzeletével van: a rejtett agresszivitást és a spirituális zavartságot kiváltó gazdasági aggodalommal. A hatás visszahatás törvénye miatt ugyanis az, aki valami ellen, vagy valaki ellen védekezik, kikerülhetetlenül támadni fog valakit (a vagyonát károsító képzeletbeli rablót, tolvajt, szélhámos bankárt, figyelmetlen hivatalnokot, stb.) mentálisan és

képzeletben. Aki viszont a képzeletben és a gondolatban (tehát ideális szinten és rejtve) támad, a rezonancia törvénye miatt, előbb utóbb megtámadják a természetben is és aki fél, hogy valamit elveszít, az ha nem is veszíti el pontosan azt, aminek az elvesztésétől fél, a veszteségtől való félelme: tudattalan szorongása közben elveszít valamit, ami számára a hamis biztonság-érzetet adó vagyonánál sokkal fontosabb és lényegesebb (pl. a nyugalma és ezzel együtt az egészségét, szerelmét, vagy épp a gyermekét.). Carl Gustav Jung mindössze a rezonancia (magyarán: zsák megtalálja a foltját), a kiegyenlítődés és a hatás - visszahatás törvényének az összhatását fogalmazta meg abban a híressé vált tételében, miszerint az áldozat mindig kihívja maga ellen a gyilkost. Azok a tizenhét éves Philadelphiai fiatalok, akik katonáskodni játszva, fegyveresen és tetőtől talpig elmaszkírozva magukat becserkészték egy amerikai buddhista missziót, de amikor megijedve attól, hogy a szerzetesek valamelyike felismerheti és feljelentheti őket, lelőtték mind a kilenc szerzetest, mindössze eszközök voltak egy olyan spirituális sors-játzmában, amelyet valójában a Buddha szobrocskák belsejében a misszió anyagi bázisa erősítése érdekében ópiumot csempésző és azt aranyért értékesítő, „jót akaró” szerzetesek indítottak el. Az agresszív képzelettel rendelkező és felelősség-tudat nélküli kiskorú fiúkat ártatlan játékosokból hirtelen tömeggyilkosokká tevő szerzetesek mindössze a buddhizmus terjedése érdekében és a templom pompájának az emelése érdekében vágtak bele az ópium csempészetbe, amivel azt érték el, hogy egyre magasabb (vallásos) szinten kezdtek el rettegni a „jó ügy érdekében elkövetett bocsánatos bűnnek” képzelt eljárásuk lelepleződésétől, amit a rendőrség valamiért elmulasztott végrehajtani.

Aki gazdaságilag akarja biztosítotttnak tudni az életét, az lényegileg spirituális szempontból - a lehető legbizonytalanabbá teszi. Lásd Jézusnak a homokra és a sziklára építkező emberről szóló példázatát. Jézus nem a gazdaságot tekinti ab ovo negatív természetűnek és egyáltalán nem a gazdag embereket jellemzi gonosznak és erkölcstelennek, hanem ismervén a mágia (teremtés) törvénye mellett, a polaritás és a kiegyenlítődés törvényét is, a gazdaság-központú (szűk keblű, áldás - ellenes) gondolkodásnak az egyoldalú, illetve a zavart jellegére és annak a következményeire: a zavart képzeletre és a negatív és zavart képzetek (ellenség képek és veszteség képzetek) által működtetett egyéni képzelet által beidézett lehetséges betegségekre és más szerencsétlenségekre figyelmeztet: "Aki meg akarja nyerni életét, elveszti azt és aki feláldozza életét megnyeri azt." - Aki be

akarja biztosítani magának a tehetsége és a leleményessége (tudománya, tehetsége, stb.) segítségével megszerezhető élvezetes és a kényelmes (a természet megnyilvánulásaitól elszakadt, erőfeszítés-mentes) életet, elveszti azt, és aki ezt a törekvést feladja annak érdekében, hogy az életét sokkal mélyebb és realisabb értékek szerint folytassa, eléri azt, hogy az ébersége segítségével élete minden részletét és vetületét a maga teljességében (egészében: egészségében - egészségesen) átélhesse. A keresztény papok és teológusok, ahelyett hogy rendszeren végeznék a dolgukat és az Evangélium metafizikai értelmezésével ("Azért jöttem, hogy felfedjem azt, ami a teremtés óta rejtve van") a képzelet zavarnak (a bűnbe esésnek: az éberség elvesztésének) a gazdaságivá fejlődött eredeti okára rámutatnának és ezáltal feloldanak az általuk ápolt közösségekben az őskorrupció következményét: az öncélú élvezetkereséssel egybekapcsolt kényelem-keresésből és ezek biztosításából eredő zavart személyi képzeletek által létrehozott valóságnak a következményeit, "arctalan" és "kegyetlen időkről" sopánkodnak és misztikus, vagy humanista ködökbe süllyesztik a tudományos (akadémiai!) rangra emelt létrontás tényét, holott Jézus ezzel a mentalitással nyíltan szembefordult: "Jaj nektek írástudók, jaj nektek törvénytudók és jaj nektek farizeusok. Nem mertek belépni a mennyek országába és bűnös képmutatásokkal lehetetlenné teszitek a belépést azoknak akik be akarnak lépni." De a keresztény farizeusok nem jajgatnak, hanem az ókori zsidó elődeikhez hasonlatosan, vállukat vonogatják és az égre mutogatnak az üzemileg gyártott csirkék és disznók elfogyasztása után: "Mindannyian az ő kezében vagyunk." Az így felvilágosított - lelkiismeret furdalásaitól felmentett: felelősségtudatától megfosztott - hívő pedig tovább hiszi, hogy joga van a saját személye és a családja, valamint a közössége boldogsága és biztonsága, illetve az öncélú kényelme és élvezete (haszna) érdekében kizsákmányolni, összezavarni és eltiporni a természeti környezetét és végső soron összezavarni saját biológiai természetét. Mindezt "jó keresztényként" megteheti, csak éppen a vallásos eszmerendszer által meghirdetett erkölcsi rendszabályok és az adott eszmerendszer hirdetői, alapítói vagy fővezérei által körülírt, megnevezett és meghatározott külső (személyen kívüli, objektív) Isten, vagy eszmekör ellen ne kövessen el úgynevezett vétkeket.

Egyetlen misztikus iskola, vallásos, vagy polgár-filozófiai eszmerendszer sem fejt ki érthetően, hogy az anyagi (fizikai) világ és ezen belül a természet, illetve a biológiai élet, nem más mint a Teremtés határállapota, határléte és az embernek

mint "Isten Első Ideájának" (Adam Kadmon), illetve mint Isten földi megtestesülésének, az a dolga, hogy saját lényén (személyén) keresztül, saját természeti testével (idegzetével, érzékelési képességével), az által, közvetlenül megtapasztalja a teremtés különböző természeti megnyilvánulásait, hogy megértse (belássa) és a benne levő: az ő személyi tudata által szellemileg is megnyilvánult Teremtővel: az általa érzékelt és észlelt természeti létformákat és jelenségeket regisztráló - ellenőrző Teremtővel összekösse, mindazt amit érzékel, érez és észlel. Az ember ősprincípiumának és ezáltal minden egyes ember személyének elemi, de ugyanakkor szellemi összekötő - értelmező rendeltetése van létezésben, ami azt jelenti, hogy személyén át minden egyes ember, akár önkéntelenül és öntudatlanul is, de összeköti a Teremtés ősforrását (az Abszolútumot) a Teremtés határállapotával (természettel). Nincs ettől az elsődleges és egyetemes funkciótól különválasztható szerepe és célja egyetlen (egyéni) emberi életnek, vagy ha úgy tetszik, egyetlen emberi léleknek sem!

Ennek, a személyi tudatunkon keresztül történő spirituális egybekapcsolásnak az elemi és elsődleges feltétele a fizikai létnek a fizikai benyomások (impressziók) által történő közvetlen és folytonos megtapasztalása. Ezzel szemben a mai ember egész értelmével és képességével azon munkálkodik, hogy ettől a közvetlen tapasztalástól megfossa magát és gyermekeit és hogy ezekkel a kellemetlen, erőfeszítést és figyelmet igénylő és néha fájdalmakat okozó tapasztalatokkal szemben bebiztosítsa magát és szeretteit (gyermekeit). A bűnbeesésnek és az őskorrupciónak csak annyi köze van mondjuk a szexuális erkölcstelenkedés néven ismert jelenséghez, vagy a szociális korrupcióhoz, illetve a szexuális erkölcstelenkedésnek és a politikai - gazdasági korrupciónak annyi köze van a bűnbeeséshez, hogy végső soron mindkettő az öncélú élvezetkeresés, illetve a mesterséges boldogsági (kiegyenlítetttség) állapot elérését szolgáló cselekvésrendszer. A természetet tragikus katasztrófába és nyomorba sodró önkényeskedés és a kába agresszivitás is csak a bűnbeesés, illetve a létkorruptió logikája szerinti primitíven civilizált életrendnek egy- egy parányi része és következménye. Az immunrendszernek a magas fokú megbomlását előidéző gyógyszerhasználathoz, valamint a rákkeltő ipari szenny mértéktelen előállításához: a szellemi tisztánlátás elvesztéséhez, illetve a természettől és az Istentől való elszakadáshoz vezető bűnbeesést elsősorban a természetből kivonható anyagokból minél nagyobb mennyiségű élvezeti eszközök gyártására és a természeti jelenségekkel

szembeni védekezésre irányuló „keresztény” törekvéseink idézték elő és azok idézik elő ma is.

Az immunrendszeri betegségek elszaporodásához vezető létrontást (Hamvas) elsősorban a személy elemi jelzőrendszerének: a fájdalomnak a lebénítására (kikapcsolására), illetve a fájdalom megszüntetésére, a fájdalmat okozó lehetőségek kiiktatására és a természettel való közvetlen kapcsolatból eredő kellemetlenségek (nehézségek) elhárítására való “humanista” (gyógyítói) törekvések, vagyis a természetes tapasztalatokkal szembeni védekező törekvéseink halmazai képezik és nem a metafizikailag többnyire tájékozatlan papok által felállított bűnlajstromok elleni vétkek.

A Teremtésnek és az életnek nincs sem vallásos (érzelgős-misztikus) sem materialista - tudományos (pragmatikus) koncepciók szerint meghatározható célja és ezáltal nincs ilyen jellegű célja az emberi életnek sem, de amint láttuk, metafizikai célja és rendeltetése van mind a teremtésnek, mind az individuális emberi életnek. A Teremtés személytelen ős-oka, az abszolútumnak a másságra, más állapotra való őssóvárgása, az abszolút létezésen kívüli állapotra: más-állapotra való őssóvárgás (Lilith jelenség), ami arra készíti az Abszolútumot, hogy kilépve önmagából, az így keletkező káosszal együtt önmagából „megszülje” a teremtő képzeletet. A Lilith jelenség tehát az első abszolút őserő, amely egyrészt teremtő képzeletté, másrészt örvénylő káosszá változtatja az abszolútumot és arra készíti, hogy magából kiáradván, Fénnyé és Szeretetté alakuljon és egyre csökkenő (alacsonyabb és alacsonyabb frekvenciájú) rezgési állapotokban (kauzális, ideális, szellemi, gondolati, érzelmi, éteri és végül anyagi létformákban) megnyilvánuljon. A más létre, a más állapotra, az újdonságra való sóvárgás következtében megnyilvánult létnek: a Teremtőnek és a Teremtésnek a határhelyzete és határállapota, a legalacsonyabb rezgési fokon létező anyagi lét. Ennek, az anyagi állapotnak (alacsony rezgési állapotba került energetikai struktúráknak) a teremtési ősminták alapján történő, határozott szervesülésével jöttek létre a világűrben a primitív sejtalakzatok, amelyek egy része (nem véletlenül!) a földre kerülvén, tovább szerveződött és létrehozta a földi természetet, előbb a primitív létformákkal, majd a növényekkel és az állatokkal, amelyek egyre bonyolultabb szervezete addig fejlődött, amíg egy olyan lény ki nem válhatott belőlük, amely az individuális képességeiben magában hordozta nem csak az egyetemes teremtő erők mintáit, hanem a teremtő képzelet és az

abszolút léttudat kialakulásának a lehetőségét is. Így az ember közvetlenül, a természet viszont az ember öntudatán keresztül (az ember által közvetítetten) vissza kapcsolódhatott - és folyamatosan visszakapcsolódik - az Abszolút Teremtőhöz. ("Én az Atyától jövök és az Atya bennem van és én az Atyában vagyok." És: "Ti bennem vagytok és Én bennetek vagyok.")

A bűnbeesés második motívuma tehát, hogy a hibás kapcsolatoknak az érzékelési lehetőségét biztosító fájdalom jelzéseket - amely kellemetlen jelzések észlelése tehát az „összekötői”- észlelői funkcióknak betöltésének és a teremtői képességeink gyakorlásának az előfeltétele, mivel a rossz kötődés-kapcsolás és a teremtést veszélyeztető (rombolást okozó) képzetek, gondolatok, érzések és cselekedetek felől tájékoztatják az embert - semmibe véve, vagy a fájdalmat különböző eszközökkel elfojtva (fájdalomcsillapítók, gyógyszerek, zsibbasztó szerek, védő öltözetek) a személyi spirituális struktúránkban rejlő öncélú élvezetre és más állapotra (kábulatra) való elemi sóvárgás hatására tovább hajhászunk a kalandokat, a kábult állapotokat, illetve az öncélú élvezeteket és építjük azoknak a biztosítási - védelmi rendszerét, miközben egyre nagyobb anyagi alapokat kell biztosítani a kábítószerezés rohamos elterjedésének a visszaszorítása érdekében. Csak azt nem vesszük észre, hogy azok az eszközök és anyagi alapok, amelyek a kábítószerezés elleni küzdelmet lehetővé teszi, az alapkábulat: a természetszennyezést is előidéző fölösleges termelés révén lehet előállítani, ami végülis nem működne az alapkábulat üzemeltetését szolgáló szesz- vagy a dohányipar nélkül.

A Lilith (inverzió) és a keresztény beavatás IV-ik rész

IV. Az asztrológia az éber személyi tudat kialakításának az eszköze.

Abban, hogy a fájdalomnak, mint az embernek a legfontosabb hiba- és veszélyjelző eszközének a mesterséges megszüntetése következményének az egyre jobban szélesedő nyomorúság-körébe - És ezzel az egyetemes rendeltetésünk megtagadásának a tragikus sorsokat eredményező (Tragédiákat „rendező”) következményébe: a bűnbeesés ördögi körébe. - jobban beleláthassunk, a beavatási célokat szolgáló (Tehát nem jóslásokra, tehát nem a sors-kijátszási technikákkal kufárkodó, tehát nem a spirituális kiegyenlítődési életfeladatok elkerülésére-kicszelezésére használt.) asztrológia eszköztára, ősi szimbólumrendszere és következtetései, maximálisan a segítségünkre állnak.

A föld asztrológiai szimbóluma egy körbe rajzolt kereszt. A kör metafizikai értelme a teljesség, a kerektség, az EGÉSZ- ség, valamint az egyetemes egység. A kereszt ősi értelme viszont a tapasztalás és tudatosítás. A kereszt függőleges tengelye egyrészt a spirituális és a pszicho- mentális őserőket, másrészt az Isteni (metafizikai) dimenziókat és hatalmakat (ősi léterőket, lételveket) szimbolizálja. A kereszt vízszintes tengelye az anyagi világot, a természetet, valamint a nyersen, durván és számunkra azonnal érzékelhetően-felismerhetően megnyilvánuló energiákat, a természet erőit és végül magát a fizikai tér-idő világot jelképezi.

Ezek alapján elmondható, hogy az asztrológia szempontjából, az anyagi világban, a Föld az a központi hely, ahol az ember és a többi élőlény által, a szellemi teremtőerők, a teremtő ősprincípiumok úgy öltenek határozott anyagi alakot, hogy ezek a teremtő-megváltó (isteni) erők bizonyos tudattalan (És a megvilágosult személyeknél tudatos.) szellemi kapcsolatrendszereket alkotnak. Tehát a teremtett lények (főként az emberek), éppen a szubtilis szellemi teremtő-megváltó erőkön keresztül, amiket bizonyos összetételekben (arányokban) megtestesítenek, mindig és folytonosan kapcsolatban maradnak a teremtés ősforrásával: az abszolútummal, illetve a teremtő-megváltó Istennel.

Ezek az ősi (Isteni, spirituális és kauzális) teremtőerők a földi élőlényeken keresztül, de főképp az ember individuális öntudatán és összetett érzékelő

képességén keresztül, a Teremtés összességében nyilvánulnak meg és képeződnek le határozott formákban a fizikai természet (számunkra észlelhető és érzékelhető) világában. Az asztrológiában a kereszt ennek a szubtilis kapcsolati és sors-befolyásolási (mágikus) rendszernek a megtapasztalását, illetve az érzékelését és az észlelését jelképezi. Vagyis ennek a kapcsolatrendszernek a jelzőrendszerét, tehát a fájdalmat és a fájdalom feloldással járó kiegyenlítődési =megváltódási) képességnek a megszerzési lehetőségét és szükségét jelképezi. Ezért a tapasztalás-szenvedés nem esztétikai kategóriaként szerepel ott, nem valami heroikus tett végrehajtási és szentimentális szenvedési jelenségként ismeretes az asztrológiában, hanem mint olyan megvilágosító információszerzési lehetőség, szükség, amely a személyes tudat- tágulást és a végén: megváltódást hivatott szolgálni. Ebben - Az asztrológiai, metafizikai - értelemben tehát, a fájdalom a spirituális (örökléti) és személyes tudatosodást: az emberben, az ember által megtestesült Teremtő és a Teremtés (természet) közötti kiegyenlítődési folyamatot hivatott szolgálni.

Hamis az európai eredetű koncepció, miszerint az ember az által tanul és fejlődik spirituálisan, hogy az agytevékenysége segítségével megfigyel és memorizál bizonyos ismereteket, vagy azáltal, hogy logikailag sikeresen levon bizonyos következtetéseket a természetben észlelhető törvényszerűségekből és azokat a maga hasznára próbálván fordítani, bizonyos intellektuális műveleteket végez a kikövetkeztetett és memorizált információkkal. Ahhoz, hogy valami lényegeset megtanuljunk, egészen közeli kapcsolatba kell kerülnünk az illető jelenséggel, nem csak agytevékenységünk és észlelő képességünk (intellektusunk) által, hanem a lelkünk és fizikai testünk által is. Márpedig a bizonyos, a szokottól eltérő esetekben, és már csak a természeti elemekkel is, a közeli (közvetlen, illetve a személyes) kapcsolatlétesítés, a legtöbb esetben kényelmetlen tapasztalatokkal és szélsőséges esetekben: szenvedéssel jár. (Hát akkor a hozzánk hasonlóan összetett öntudatú, de magukat velünk ellenkező törekvésekbe beleélő emberi személyekkel?) Belátható, hogy nem minden esetben lehet kényelmes és élvezetes (harmonikus) ez a közvetlen találkozás, mert a határozott (fizikai) helyzetünk (és állapotunk) miatt az információ-csere nem minden esetben történik anyagbomlás, illetve információ-átadási – befogadási nehézségek nélkül és zavarmentesen.

Erre mondja Jézus, minden szentimentális poetizálás nélkül, hogy vegye fel mindenki a maga keresztjét, vagyis, hogy ismerje meg és vállalja fel mindenki ("Ismerjétek meg az igazságot és az fel fog szabadítani benneteket") a saját sorsfeladatát (tudattágítási, éberség-szerzési, szellem-fejlődési és spirituális kiegyenlítődési életprogramját), még akkor is, ha fájdalommal és az öncélú élvezetekről való lemondásokkal jár. Az is igaz viszont, hogy ezt nem Jézus parancsára, vagyis nem azért, hogy az ő kedvében járjon, kellene a keresztény embernek megtennie, hanem ez a keresztfelvételi szükség, tehát az egyéni tapasztalási-kényszer az egyetemes létezés ős-okából következik. A Názáreti Jézus mindössze megfogalmazott egy mindig (örökké), mindenhol és bármilyen körülmény között érvényes alapigazságot, miszerint a lényegi tudatosodás, a spirituális információszerzés erőfeszítést kíván és a téves irányban tett erőfeszítéseink fájdalommal, vagyis lemondásra kényszerítő negatív jelzésekkel járnak. A fájdalomnak, vagy a kellemes érzésnek a foka az, ami jelzi tudatunk számára azt, hogy a kapcsolat a személyünk által intenzíven megtestesített lételvek és azon lételvek között, amit képvisel az a jelenség, vagy az a tárgy, amivel személyesen kapcsolatba kerültünk, mennyire harmonikus vagy diszharmonikus.

A fájdalom, és a szenvedés, illetve a kellemes érzés, az a misztikus információ-forrás, ami arra figyelmeztet, hogy valami mást kell tennünk, mint amit addig tettünk, illetve mentális (mentalitás béli) irányt kell változtatnunk a harmonizáció, vagyis a lételvek (ősprincípiumok) harmonikus (zavarmentes és folyamatos) összekapcsolása érdekében. Márpedig az ember a legtöbbször pontosan ennek ellenkezőjére, vagyis arra használja az intellektusát, hogy ezt az információ-forrást (mármint a fájdalmat) az életéből kiküszöbölje. Ahelyett, hogy megkeresné a helyes szellemi irányt, illetve kipróbálná, hogy melyik a helyes cselekvés, arra használja fel értelmét, hogy elfojtsa a fájdalom-tünetek rendszerét különböző eljárásokkal, terápiás módszerekkel, receptekkel, technikai eszközökkel, vagy éppenséggel misztikus gyakorlatokkal és mágikus praktikákkal. Mindezt ahelyett tehát, hogy odafigyelne: mire is akarja figyelmeztetni őt a felettes Énje (lelkiismerete, egyetemes felelősségérzete), a fizikai testén keresztül a fájdalom jelző rendszere segítségével.

E sok fájdalom- kiküszöbölési harcnak, fájdalom elfojtási törekvésnek, tünet elfojtási és tünet kiirtási trükknek, a "kezelésnek" és az elkenésnek természetesen

még több betegség- tünet, vagy balesetnek nevezett, az előbbinél durvább fizikai jellegű, fájdalmas "találkozás", vagyis a fizikai test szintjén elviselt elemi károsodás lesz a következménye. És ha a betegséget sikerül is valamennyire kiküszöbölni különböző tudományos módszerek (és az úgynevezett gyógyszerek, vagyis a hamis anyagi információ), valamint a modernizált ókori és középkori mágikus eljárások segítségével, az ember (a személy), a Karma, valamint a többi egyetemes törvény összesített hatásának a következtében, egyre bonyolultabb és nehezebben értelmezhető konfliktuális élethelyzetekben találja magát, ami nem engedi őt szabadnak (boldognak lenni) mindaddig, amíg az eredeti életfeladatát meg nem oldotta, vagyis a saját keresztjét fel nem vette.

A legszomorúbb az egészben az, hogy a kereszténynek nevezett egyházi intézmények és azoknak papjai, képviselői, valamikor talán tudatosan, de ma már inkább szellemi tájékozatlanságból, sőt: ignoranciából eredő jóindulattal - a materialista koncepciók tudományos rögeszméitől és a szenvedő humanizmus korrump moráljától immár ők is végképp elkábultan- félrevezetik híveiket. Mivelhog nem értelmezik a konkrét személyre vonatkoztatva Jézusnak a másik idevonatkozó, metafizikai kinyilatkoztatását, miszerint: "Az én terhem könnyű és az én igám gyönyörűség", vagyis azt az egyszerű igazságot, miszerint a tudatosan felvállalt életfeladatok megoldása valójában könnyű és végső soron a legtöbb örömet és gyönyört okoz. Ez -és csakis ez a feladat teljesítés- okozhat gyönyört minden egyes személynek, mivel ez a Teremtés ősoka és értelme.

Ezért tehát, a keresztény papok sem értvén azt, hogy igazából miről is van szó e kinyilatkoztatásban, teljesen irreális, szenvedő és drámai (esztétikai) pateizmussal, ráfogják - rákenik - a megváltás aktusát Jézus különleges és rendkívüli személyére. (Holott semmiféle rendkívüliségről nincs szó, hanem éppen fordítva: Jézusnak sikerült az egyetemes rendet megvalósítani emberi személyében.). Ennek a következtében az emberiség azon része, amely magát kereszténynek nevezi, valósággal rejtőzködik és rohangál a néha fájdalommal (is) járó személyi életfeladatai előtt egész életében. Ezért persze, hosszú távon még annál is többet kell szenvednie, mintha nyugton maradna és vállalná a keresztjét (A kényelmetlen konfliktus-helyzeteket.). E jelenségről, vagyis a mai kereszténységen belül meghúzódó legveszélyesebb létkorruptióról még lesz szó a következőkben. Most térjünk vissza a föld asztrológiai szimbólumának értelmezéséhez.

Az egyetemes lény tudatosodás, a tudatos individuális meghatározódáson keresztül tud csak megtörténni. A vallások által tanított vissza-kötés, tehát a religio, vagyis az unio-mystica megvalósításához szükséges a univerzális lét-tudat, a mindinkább egyetemesé táguló személyi tudat segítségével valósulhat csak meg, mivel a felelősség az az individuális karakterhez kötött, tehát személyes. Ezért vagyunk egymástól és a környezetünktől a bőrünk határainál elzárva, mert a felelősség individuális és nem megosztható. Ez a szimultán tudat-meghatározódási és tudat-tágulási folyamat, illetve ez az egybeesés a sorsképletben és a nap szimbólumában, tehát kör szimbólumában a kereszt középpontja által fejeződik ki. Ebben a középpontban egy, a két dimenziós síkban (a papírlap síkjában pl.) nem ábrázolható, de a kereszt síkját merőlegesen átmetsző, harmadik (mélységi) tengely fut keresztül. Ez a tengely az isteni teremtői – megváltói léttudatnak a szimbóluma. Vagyis, egy olyan szimbólum tengely, ami a személyes, meghatározatlan, anyagi - gyakorlati mérésekre alkalmas mércékkel ellenőrizhetetlen, de maximális felelősség-tudattal terhelt (áldott) személyi léttudatot jelöl – Vagyis a felettes ént -, amely a földi lehetőségeket vizsgáló és szabad akarattal egybekötött individuális felelősségtudatot, tehát az egyéni lelkiismeretet láthatatlanul összekapcsolja az egyetemes (Isteni) felelősségtudattal. És ez által az egyetemes fejlődés és kiegyenlítőds törvényével.

A Lilith (inverzió) és a keresztény beavatás V-ik rész

V. A Sárkányfarok (Karmikus meghatározódások szerinti tulajdonságokat jelölő pont) - Sárkányfej (Abszolút éberségi, illetve Megváltási pont) közötti tengely.

Az asztrológiai születési sors-képletben (az asztrogrammban), a Zodiákus körét (A napjegyek - az állatöv körét), vízszintesen átszeli az Ascendens- Descendens tengely és arra általában merőlegesen az Ég Alja (I.C.) és az Ég Középe (M.C.) nevű pontok által meghatározott sarkalatos tengely. Ez a tengely tökéletesen merőleges az egyenlő házak rendszerével készített asztrogramm, de nem mindig merőleges, hanem a merőlegetől néhány fokra eltér amennyiben a sorsképletet az egyenlőtlen házak módszerével készítjük és vizsgáljuk. De van az asztrogrammnak egy harmadik, változó irányú és irányítású tengelye is, aminek a klasszikus asztrológiában eddig csak a behatároló pontjait szokták ábrázolni. Nevezetesen a Leszálló Holdcsomópont (Sárkányfej) és a Felszálló Holdcsomópont (Sárkányfarok) által meghatározott tengely, ami a vizsgált személynek a szellemi ébersége fejlődési irányát jeleníti meg. Vagyis azt a spirituális fejlődési utat, amelyet a személy, a negatív karmikus meghatározottságainak a felismerését és beismerését követő karma-feloldását célzó életfeladatok minél teljesebb mértékű felvállalásától a teljes éberség megszerzésével járó megváltódásáig, vagyis az igazi boldogsági állapot eléréséig tesz meg. Egyre több asztrológus érti meg az utóbbi időben azt, hogy nek a vonalnak a spirituális fejlődési tengelyként (Karma-megismeréstől és karma-felvállalástól, a teljes karma meghaladásának a jelképes szellemi tengelyeként) való bejelölése az asztrogrammban föltétlenül szükséges, amennyiben a személyi horoszkópot nem jóslásra, hanem spirituális tudatosodási és kiegyenlítődségi boldogság-elérési életprogram helyes feltárására és értelmezésére akarjuk használni.

A két holdcsomópont (Sárkányfarok - Sárkányfej) által meghatározott tengely tehát, a horoszkóp tulajdonosának a spirituális fejlődésvonalát jeleníti meg

(spirituális fejlődési élet-programját), a megvilágosodástól - felébredéstől a teljes karma-oldással járó végleges éberség megszerzéséig. Ez jelzi tehát az illető személy életútjának a majdhogynem absztraktnak is mondható, kauzális – spirituális mibenlétét, gyakorlatilag nem is követhető szellemi színezetét. Vagyis azt, hogy honnan, milyen konstelláció és horoszkópház által megtestesített spirituális teremtési ősmintáknak megfelelő gyakorlati tévképzetek szerint él, hogy milyen negatív félelmek és ambíciók működtetik - irányítják, manipulálják az életképezetét és, hogy milyen életterülettel nem képes a leginkább harmóniába kerülni születésétől fogva a horoszkópja értelmezésével járó karma- feltárásig. És azt is, hogy mindezt meghaladva, milyen jegy és milyen ház helyzet által jelölt teremtési ősmintákat követve juthat el a minél nagyobb mértékű éberség és kiegyenlítődési képesség megszerzéséig. Hogy milyen jellegű, előbb – utóbb (minimum 42 éves korig!) bekövetkező karmikus, tehát negatív jellegű sors-kumulációra, testi, vagy lelki fájdalmak, vagy anyagi veszteségek és lelki csődök, esetleg egész életre kiható sors-krízisek átélési szükségére utal a Sárkányfark jegy- és házhelyzete (a Kiegyenlítődés Törvénye alapján: milyen hiány-információ sűrűsödésből- indul az életbe). És, hogy milyen jellegű, milyen színezetű szellemi beteljesülést kellene a spirituális Én- tudatának elérnie a fizikai élete során, a fizikai és pszichikai tapasztalatoknak és ezeknek a szellemi - metafizikai értelmezése segítségével.

Ez a személyi (Én- tudati) fejlődésvonal tehát a személyi horoszkópban annak a virtuális tengelynek a megfelelője, amely az asztrogramm (a spirituális fejlődési program szimbolikus ábrája) középpontján halad át ugyan, de (Az asztrogramm síkjában a körbe rajzolt kereszt középpontján áthaladó merőleges tengely), de csak látszólag tartozik a sorsképlet síkjához, mert tulajdonképpen (eszmeileg) merőleges annak a síkjára és a középpontban átmetszi (Térgeometria szerint: egyszerre merőleges az Asc. – Desc tengelyre és az IC – MC tengelyre is.) Azt is mondhatnánk, hogy ez az a virtuális tengely, a meghatározhatatlan személyiségtudat (Hamvas Béla szerint: infinitezimális szubjektum) és a még annyira sem meghatározható egyetemes világszellem között húzódik és tulajdonképpen ennek a két Én-tudat (Az én-tudatnak és a spirituális öntudatnak) közvetlen és analogikus kapcsolatának a megjelenítője. Ez a mindenki-ben létező abszolút tengely nem egy asztrológiai absztrakció, hanem a mindannyiunkban létező, mindannyiunk létalapját képező szellemi valóság (a Tao), az egyetemes

létezés ősi létforrása (Abszolútum) és az örök emberi szellemnek (Adam Kadmonnak) a rendeltetése között húzódó spirituális tengely, amelyhez a magunk spirituális színezete (Karmája) szerint kapcsolódunk személyenként, külön - külön, ha akarjuk ezt, ha nem. Tehát akkor is létezik ez a kapcsolat és ez a funkció, ha tudomást szerzünk erről az egyetemes emberi küldetésről (A személyi megváltódás megvalósítása) és a személyünknek a hozzá viszonyított és annak megfelelő egyéni rendeltetéséről (Karma-oldási létfeladatáról), ha nem.

A Lilith (inverzió) és a keresztény beavatás VI-ik rész

VI. A személyi tudat és az egyetemes léttudat összefüggése.

És, ha már ennél, az asztrológiai sorsképletekben ugyan behúzott, de voltaképpen virtuális középtengelynél vagyunk, akkor e túlzottan elméletivé sikerült bevezető után, a címben megadott témának a közepébe is bekerültünk. Nevezetesen a kereszt, a kereszténység, és a Názáreti Jézus személyének és tanításainak cseppet sem elméleti, hanem konkrétan is a Lilith-inverzióknak a visszafordítási szükségére tanító, tehát szellemi korrupció-ellenes (Öncélú boldogsági állapot-hajszolása, illetve öncélú élvezetszerzésre törekvés, ezek halmazása, könnyítés, természeti elemekkel, nehézséggel és fájdalommal szembeni védekezés és az élvezeti lehetőségek és a kényelem hosszú távú fenntartására és biztosítására való törekvések által okozott általános kábulat ellenes.) magatartás szükségére figyelmeztető, keresztény alapállásnak az erőterébe. Ahhoz viszont, hogy az itt első sorban fontos, nagyon sokszor idézett, de teljesen ellentétesen értelmezett mantráját, tehát, az "ÉN VAGYOK AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET" - kinyilatkoztatását értelmezsem az asztrológia segítségével, fontosnak tartok még két idevágó történelmi tényt felemlíteni. Hamvas Béla írja a Scientia Sacra-ban, hogy a Jézus által tanított metafizikai (egyetemes) kinyilatkoztatások semmiképpen nem érthetők meg hátulról, illetve a nyugati típusú civilizáció pragmatikusan technikai-tudományos (győzni, ellenőrizni és könnyíteni akaró) filozófiai életszemléletéből. Vagyis a morális korrupciót, tehát a bűn logikáját mint objektív életszükségletek által kötelező élet-gyakorlattá tett, kikerülhetetlen bázis-logikának feltüntető valóság-szemléletből. Hanem csakis előről: az idő másik irányából, a metafizikai (fizika fölötti, fizika előtti) őshagyományok által őrzött metafizikai tudás (Védák, Upaniszádok, Tibeti és Egyiptomi halottak könyve, Joga-rendszerek, alkímia, aritmológia, Pitagorász és Orfeusz tanításai, stb.) irányából. Ezzel egybevégt, hogy azok az ókori gnosztikus szellemi iskolák és mozgalmak, amelyeknek egyikében Jézus is tanult fiatal korában (az eszénusok iskolája), a szent iratok misztikus szövegeinek az értelmezése mellett, illetve a helyes (metafizikai) értelmezés érdekében,

gnosztikus (személyesen átélhető, megtapasztalható, tehát: mágikus) beavatási eszközként (mai szegényes és szürke szóhasználatunkban: tantárgyként), primitív aritmológiai és az alkímiai ismeretek elsajátítása mellett, főképpen az asztrológiát használták.

Mivel a személyi horoszkóp a személyre szóló spirituális életfeladatok megfejtésének az eszköze, nem véletlen, hogy a személyi horoszkópok kauzális értelmezésénél találkozunk a fent idézet Jézusi mantra metafizikai értelmével, ami asztrológiailag a következőképpen értendő:

1) **Én vagyok...** - Tehát egyszerre és egyben az egyetemes létezés-tudatba, a „Vagyok, az Én vagyok”- öntudatba ágyazott, de itt és most, a Kozma Szilárdi személyemben megnyilvánuló, tehát az szerint jellegeztesen érzékelt és észlelt külső benyomások és megnyilvánulásokat a Kozma Szilárd nevet viselő személyben öntudatlanul, vagy tudatosan regisztráló, így testet öltött ős-szellemi megtestesülés. Amely tehát egyelőre, Kozma Szilárd szerűen lát és érzékel itt és most, amíg így, eben a létformának megfelelő egyéni öntudat által vezérelt földi életben vagyok, miközben tudom, hogy a valódi, finomabb öntudatomban hallhatatlan vagyok, és ez a hallhatatlan öntudatom, itt és most éppen ebben a (sajátosan kozmaszilárdi) öntudatban és életkörülményekben észleli, hogy létezik, hogy létezem. De nem csak ebből áll ez a természeti-szubjektív, és a fizikai benyomásokra érzékeny testemen keresztül a természetbe ágyazott, tehát a természeti törvényeknek is alárendelt lét-tudat. Hanem: vele együtt és vele egyben, az ezen a Kozma Szilárd jellegű én- tudaton keresztül megnyilvánuló, ez által a személyes én-tudat által (is) létező és észlelő univerzális emberi én - tudatból, valamint az Egyetemes Én tudatból (az Abszolút Lét- tudatból) is összetevődik.

Én vagyok tehát, az, a tudattal is rendelkező egyén, aki a többi emberrel együtt itt él, érzékel, észlel, képzel és különböző célokat el akar érni ebben a téridőben, de ugyanakkor tudattalanul (Ön-reflexió nélkül) is tud az Egész Létezésről. Én vagyok, akinek, mint természeti lénynek ugyan személyi (partikuláris) sorsa is van, mert a személyes sorsa (Karmája) szerint és az által is, szüntelenül elképzelel és teremtő képzeletével létrehozza nem csak a saját maga sorsát. Hanem aki – néha döntően – hozzájárul a mások sorsa alakulásához is. És nem csak a tetteivel, hanem a gondolataival, sőt, még a mágikus erejű képzeletével is. Sőt, mindez tovább gyűrűzik és könnyen végig lehet gondolni, hogy a tetteim és gondolataim mellett,

a mágikus képzeletem minőségével és intenzitásával, nem csak a saját sorsomat – életem alakulását - befolyásolom, hanem az egész egyetemes létezését is.

De, amíg a fentiekben leírtakra rá nem ébredünk, ez az egyéni és az általános rendeltetésünkre vonatkozó információkat magában rejtő, karma-burokkal (az egyéni karaktert adó aurával) körülvett, abba, majdhogynem bele-zárt isteni öntudatunk (A magunk) a karmikus karakterünk által háttérből irányított személyi tudatunk által vezérelten él és minden ide vonatkozó pozitív elképzelésünkkel ellenére, mindössze tévelyeg a világban. Tehát, amíg az előbbiekben leírt „Én vagyok” felismerés nem születik meg, az egyéni öntudatunkat **a következő három, konstellációk és bolygók által megjelenített, spirituális archetípusoknak megfelelő, megnyilvánulási formában létezve határozhatjuk meg** (Tehát, pontosan addig, amíg a sorsképletünk segítségével feltárt karmánk tudomásul vételével felismert és beismert karmikus ösztöneinknek a pozitív tulajdonságokká változtatásához - és ezzel a karma feloldásához - hathatósan hozza nem fogunk):

A. – Általában és elég nagymértékben, a napjegyük által jelölt, de a születésünk idején a bolygóknak a különböző jegyekben elfoglalt helyzetével és egymással alkotott fényszögeivel jelölt, nyers természeti – biológiai (individuális) ösztöneink és lépasségeink, valamint az azok által meghatározott egyéni öntudatunk. (Amennyiben a 2 pontban leírt karmikus meghatározódások nem erősebbek és sokrétűbbek az átlagnál, ez a személyiségünk 40 százalékát is képezheti, de amennyiben a karma erősebb, leszállhat 25 százalékra is. – Ezért is képtelenség a jóslás, amely kizárólag ezeknek az asztrológiai ismeretére alapoz!)

B. A Sárkányfarok és a Lilih napjegye és házhelyzete által, valamint a kínai asztrológia szerinti napjegye által is jelzett, az auránkba kódolt, tudat-alatti és a megvilágosodás időszakáig negatívan megnyilvánuló (Irracionálisan, vagyis fordítottan. Lásd a Lilith-inverziót.) önkéntelen és öntudatlan, de mágikus erejű, ösztönös sugallatok, ambíciók, sóvárgások és félelmek, valamint a kilétünkre és rendeltetésünkre vonatkozó tévképzetek által befolyásolt, irányított, sőt: „manipulált” személyiségünk. E karmikus karakter-vonások tömkelege viszont, egyénenként növekedhet és növekszik is az esetek kb. 60 – 70 százalékában. És ezt a karma-bővülést jelezheti a Napnak a négynél több és kimondottan csak negatív fényszögelése, de az is, ha valamelyik karma-pont, vagy egy erősen negatívan fényszögelt bolygó, kerül a 4. ház csúcsára, vagyis az Ég alja nevű pontra (Tehát

azzal együttáll.). Valamint, ha a karma pontok ugyan nem kerülnek az Ikrekbe, de más jelek szerint (Pl. sok együttállás a képletben, stb.), erős az Ikrek- motívum a képletben.

(A klasszikus asztrológia elképzeléseivel ellentétben, az általa vizsgált és az egyes pontban leírt un. nyers természeti meghatározódásoknál ez, a – Természeti szinten érzékelhetetlen karmikus – meghatározódás a fontosabb és ez adja meg a sorsunkat meghatározó tulajdonképpeni „karakterünk” törzsét és magját, és a személyi létünk egészének a 40 százaléktól kezdődik a „hozama”. És ez akár 55 – 60 százalékgig is megnőhet. A felsőhatárt , természetesen a megveszekedett közbűnözők, illetve az Adolf Hitler féle egész népeket vétkezésbe vinni és tartani képes „hivatalos” zsarnokok, vagy az örültek esetei képezi, akinek a sorsképletével viszont az asztrológusoknak nincs ahogy és amiért találkozni a napi munkájuk során. Ezek ugyanis azt a vékony kivétel-réteget képezik, amelyek erősítik az általános szabályt.)

C. - Az Ascendens által jelölt, felnőtti, racionális - intellektuális, tehát tudatosan felelős, hosszú távú következményekben is gondolkodni képes, valamint e következmények szerint, sorsfontosságú kérdésekben, mérlegelni, dönteni és határozni képes személyi tudatunk. És ezért: a természet-feletti öntudatunk. (Ennek az arány 10 és 20 százaléka a felnőttkori teljes személyiségünknek és az szerint növekszik, vagy csökken, hogy az első kettő összege milyen arányt képez.) A Sárkányfej által jelzett „ideális” képességek, és az annak megfelelő egyetemes felelősségen alapuló öntudat, csakis az Ascendensnek megfelelő öntudatunknak a maximális növekedése, maximálissá növesztése, illetve a karmikus meghatározódásainknak a megfelelő pozitív képességekké és új tulajdonságokká változtatása által, tehát tudatos törekvések által megszerezhető. Ez tehát semmiféle jelentőséggel és súllyal nem bír a horoszkóp-feltárás és a belőle szerzett információk maximális elsajátítása, és azok gyakorlati beváltása előtt.

2) **Az Út**, nem csupán a nyers, biográfiai történetek szerinti (felszíni) életutat jelöli, hanem az egyén rendeltetése: a teremtésben való részt-vevő, megismerő, kiegyenlítő és a kiegyenlítésben újjászülető meghatározódása és sorsfeladata szerinti spirituális fejlődési életutat a rendeltetésének – Az ős-funkciója beteljesítésének - a tükreben. A felébredt, spirituálisan érett ember Én- tudatához

ugyanis (Én vagyok), szorosan hozzá kapcsolódik a rendeltetés-beteljesítési vágy és akarat, és tehát annak az öntudata úgy is meghatározódik, mint az életút, de úgy is, mint a tudatosodáshoz szükséges tapasztalási út. Úgy mint az "Az Út", amit ő megtesz az ébersége és/illetve a tudatos kiegyenlítődési képessége megszerzése érdekében és az közben, a születésétől az úgynevezett haláláig (a végső kiegyenlítődéseiig). De úgy is mint a felébredést követő spirituális fejlődési útvonal, amit a spirituálisan felébredt (valóan keresztény) személy az élete során és annak segítségével megtesz az egyetemes kiegyenlítődési tudatos megtétele irányába...

Ezt a szellemfejlődési utat viszont, amint fennebb írtam, az asztrogrammban a holdcsomópontok által jelölt tengely testesíti meg és azokat a személyben létező sóvárgásokat, képességeket, hajlamokat és késztetéseket (leszálló holdcsomópont), valamint azokat a hiányzó képességeket, hiány-információként (negatív tulajdonságokként) jelentkező és ezért megszerzésre váró (spirituális) tulajdonságokat (tudást) és képességeket (felszálló holdcsomópont) jelöli, amelyek segítségével az adott személynek éberén integrálnia kell magát az egyetemes létezés (abszolút) Én-tudatába.

3) **Az Igazság...** Mint az egyetemes (Isteni) lét és az emberi élet azonos rendeltetési értelmének: a megváltásban való részvétel szükségének az igazsága. Mint az élettemmel, vagyis a rendeltetésemmel, tehát az életutammal szorosan összefüggő kicsi (földi, családtagi, nemzet-tag, stb.) öntudatom és a nagy (egyetemes) Én-tudatom egységének a teremtő- megváltó (mágikus) erejű igazsága. Az én karmától szabaduló, partikuláris (szubjektív) magváltódási életutammal együtt járó egyedi sorsomnak az igazsága, amely sorsomat közvetlenül is befolyásolja a megváltódásom érdekében felvállalendő és elvégzendő általános és egyéni – egyedi életfeladatok szerinti rendeltetés-tudatom, vagyis az előbbieket megvalósítását befolyásoló, serkentő – segítő halhatatlanság- tudatom, az Isteni öntudatom.

Az isteni öntudatnak, vagyis a spirituális felelősségnek – a felelősségteljes imaginációnak, a megjelenéséig, az igazságnak azzal a szubjektív karmikus képzetek által manipulált és neveléssel és tanítatással valamennyire befolyásolt személyi tudatával élünk, gondolkozunk és cselekszünk, amelyet a fent leírt egyéni karaktergyűjtemény eredményez és jellemez. Ezt az általános emberi „igazságot”

tehát, az a több (hét) milliárd karmák (fordított látásmódok) által sugallt, élet - és világkoncepcióval, tehát tévhittel, sanda reménnyel, félelemmel (bizalmatlanság, kételkedés, kétkedés) teli szellemi – lelki massa képezi, amelyből, mindenki a nyers személyi meghatározódása ls a karmája szerint válogat önkéntelenül és azt használja személyi igazságként. Ennek az objektívnek látszó szubjektív 'igazságnak" a segítségével kapcsolódik a személy a környezetéhez és a történelmi helyzetéhez és azon túl az egész létezéshez, vagyis a vallásos (babonás), vagy materialista alapú isten-képzetéhez, tudatosan vagy öntudatlanul, ha tud e kapcsolat létezéséről, ha nem.

Amennyiben ez, az önkéntelenül – tudattalanul – is kialakuló személyi igazság (életfilozófia) és a saját szubjektív sorsáról (helyzetéről és vágyairól - terveiről) és tulajdonságairól alkotott természeti- és karmikus képzetek arányosan fedik egymást, a személy, ennek, az ő valódi szellemiségének, tehát a karmikus (szubjektív) igazságának (auratesteibe kódolt spirituális kiegyenlítődési programjának) megfelelően tudja megélni és értelmezni a sorsát és az emberiség sorsát.

Ezt az Igazságot, a nevelés és a taníttatás is befolyásolja, de sokkal kisebb mértékben, mint ahogy azt képzeljük tudományos önhittségünkben. És azt, hogy ez így van, a nyugati politikusok és a magukat szabadságharcosoknak nevező, egymás kiirtására felesküdt közép-keleti terrorszervezetek partizánjai és katonái által 2015-ben elindított Európai migráció jelensége ékesen bizonyítja. Tudomásul kell vennünk tehát, hogy az életünket és a sorsunkat, az asztrogrammban a Sárkányfarok, a Lilith és a Napjegy által jelzett nyers tulajdonságok és képességek mellett, azok háttérében, de azoknál nagyobb mértékben, a karmikus spirituális meghatározódásaink befolyásolják elsődlegesen.

Az a Napjegy (a csillagkép) viszont, amelyben az Ascendens áll, a születés számára azt a morfogenetikus spirituális erőteret jelenti, amelyben nem csak a karmája által manipulált természeti individuumként, hanem szellemi, sőt spirituális felelősségre alapozott tudatosan észlelő, értelmező és képzelgő szellemi lényként is megélheti az életét és a személyéről és saját szerepéről alkotott nyers – természeti (spontán) és karmikus koncepcióit, átalakíthatja egyetemes felelősségtudatra alapozott spirituális öntudattá. Az intellektuális információ szerzési - értelmezési és spirituális programokká (jövő tervekké) alakuló képzelgési

– tervezési képesség, át kellene alakuljon, egy bizonyos mennyiségű élettapasztalat által kiváltott szellemi érettség után, nem csak közösségi együttélési és érdek-egyeztetési erkölccsé (megélhetési morállá), hanem annál is egyetemesebb érvénnyel bíró igazság- és felelősségtudattá: éberséggé. De ezt a mai emberiségnek mindössze az 1 százaléka ha eléri. - Lásd a felelőtlen természet- és atmoszféra rombolást, a kényelmi és élvezeti szempontok elsődleges érvényesülését a valóságos, vagyis az egyetemes törvényekkel összhangban álló életfeladatok felvállalása helyett. Lásd a az azonos nemű személyek közötti házasságot engedélyezett nyugati típusú "civilizációban" élő embernek eme perverz, de szerinte tudományos (És egyes szekták szerint vallásosan is érvényes) IGAZSÁGÁT. Ez a spirituális tudatosság nélküli., tehát az egyetemes felelősséget hiányoló degeneráló tudományos igazság, amely saját létképzetével egyetemben, mindent összezavart és beszennyezett szentimentális jót - akarásával, illetve az ésszerű boldogság-receptjeivel.

És lásd a különböző misztikus - gyógyító- és szexuális energiaszerzési lehetőségek receptjeivel és energia-adó köveivel - elixirjével kufárkodó guruk, gyógyító-mesterek és más szekta-vezetők által bolondított hívek szélesedő tömegeinek az Igazságát. Lásd tehát annak az embernek - emberiségnek az igazságát, amely technikája és tudománya segítségével esztét vesztve termeli és vásárolja majd eldobja az élvezet- okozó tárgyakat és műszereket és a biztonságosnál biztonságosabb védekezési berendezések segítségével, vagy vallásos és misztikus fantazmagóriák segítségével zárkózik el egyre jobban a szellemi éberség elől. Lásd ezt az Európai embert, amely éppen azzal a materialista – objektív - tudománnyal zavarja össze-vissza önmagát, amire a leginkább büszke. Amely tudomány segítségével oly sikeresen bujkál az olyan elemi – természeti – létfeladatai elől, mind pl. a gyermekáldás fogadása és a gyermekek gondozása, nevelése. Így, roppant meggyőző tudományos magyarázatok és öngigazolások segítségével zárkózik tehát el a civilizált nyugati ember a keresztje elől. Például, a gazdasági potenciállal rendelkező nyugati államok polgárai a család-alapítás elől, vagy ha mégis alapítanak családot, akkor a két gyermek születése „engedélyezése” elől, vagy a kettőnél nagyobb számú gyermekek megszületési lehetősége elől) miközben mindenféle egzotikus és mágikus praktikákkal és testápolási módszerek halmazával próbálja egészségessé és boldoggá lakkozni-pofozni magát és környezetét. És annak ellenére, hogy a gyakorlati valóság az ellenkezőjét bizonyítja

a számára, lépten – nyomon, ő abszolút meg van arról győződve, hogy az övé az egyetlen normális alapállás a földön.

Ez az ostoba emberi igazság tehát, vagyis a kicsi én-ek igazsága, átíródik a keresztény tudatosságban a nagy Én-nek, a kauzális (Isteni) öntudatnak, vagyis a nagy Én-nek az igazságává. Ezt viszont lehetetlen megvalósítani teljes értékű karma-oldás nélkül. A karma-oldáshoz viszont karma-átvilágító, sőt: karma-meghatározó asztrológiai sorsképlet vizsgálat és ilyen mélységű sorfeltárás szükséges.

4) A jézusi mantra negyedik eleme a krisztusnak nevezett, spirituális állapot eléréséhez szükséges negyedik szó: **a nagybetűvel írt Élet**. Ez viszont nem a világi (gazdasági, politikai, ceremóniális és esztétikai) életet jelenti ("Örvendjete, én legyőztem a Világot") vagy az anyagcserével járó biológiai folyamatok összességének a megjelölését, hanem magát az élet és a lét forrását. Azt a földön túli és egeken túli boldogságos - abszolút - életet, amiből a Teremtő – Magváltó Isten is létrejön és kiáramlik a megnyilvánult (Isteni) létbe. És peresze, ezzel együtt, ezen az Univerzális életen innen, megint csak ott van minden egyes ember személyes élete, az összes törekvésével, örömeivel és szenvedésével együtt. Az a szellemi- lelki élet, amely kívülről a másik ember helyzetéből nem látható és nem érthető, de még annál is kevésbé meghatározható. A személyi asztrogrammban ezt a negyedik (az első ugyanis maga az "Én vagyok") elemet, vagyis a személyiség-tudat harmadik összetevőjét, a IV. ház (az otthon, a család és a szülők háza) csúcsát, vagyis az Ég Alját (I.C.) a X. ház csúcsával (az Ég Közepe pontjával) összekötő tengely jeleníti meg. Pontosabban a X. és a IV. ház szellemi erőterei együttesen.

A X. ház azt a közösségi életterületet képviseli az asztrogrammban, amelyben a született közösségi élettevékenységét gyakorolva, olyan tapasztalatokhoz és olyan ismeretekhez juthat, amelyek hozzájárulnak a közösségi öntudata kifejlődéséhez. Vagyis azt a közösségi tevékenységgel járó információ- szerzési lehetőséget, amely által olyan élményekre tehet szert és olyan dolgokra figyelhet fel a társadalmi környezete visszahatásaként, amelyek ebben az értelemben segítik őt saját lényé és ezáltal az egyetemes létezés törvényeinek a mélyebb megismerésében, a saját sorsa beteljesítésében, vagyis a spirituális életprogramja megvalósításában a közösségi élet különböző színterein.

Az **“Én vagyok az út, az igazság és az élet”** mantrában tehát, akárcsak az egyéni megváltási kiegyenlítődési sorsprogramokat ábrázoló személyi asztrogrammban, benne foglalták a családi és a közösségi életnek az egyetemes törvények szerinti gyakorlása, ezeknek az életterületeknek felvállalási szükségességére való figyelemfelhívás is. Az, hogy csakis az élettárs, a családtagok és a tágabb közösséget alkotó személyekkel való kölcsönhatásban, azokkal való konfliktusokban és tükröződésekben: „a közösség segítségével” lehetséges az egyetemes Én- tudat kialakítása. Mert, amint az asztrológiai értelmezésnél láttuk, az Én vagyok..., az Élet, az emberiség közösségét is jelenti, ami szűkebben a szociális és a természeti környezet formájában jelentkezik. A rezonancia törvénye szellemében, csak olyan környezettel és közösséggel kerülhetek közvetlen kapcsolatba, csak olyan környezetben és közösségben tükröződhetek, amely lényegi (spirituális - metafizikai) szempontból ugyanolyan problémákat testesít meg, mint amilyen princípiumokkal nekem is harmóniába kell kerülni, illetve, amennyiben szélsőséges helyzetbe kerülök, azokkal meredeken ellentéteset a Polaritás Törvénye miatt.

Ez tehát az a bizonyos közösségi karma-kereszt, amit el kell fogadnom mind a gyakorlat, mind a képzelet szintjén, mert amennyiben nem vagyok valamilyen közösséggel kapcsolatban (akár ellentét - ellenkezés formájában is), a sors majd rám küld valamilyen ellenséges közösség „képviselőt” annak érdekében, hogy az akár a tragédia okozásáig is elmenően provokáljon a karmám felismerése és feloldása érdekében. Vagy, ha nem, akkor a látszólag vak események és nyugós szükségletek elűznek, vagy elsodornak, egy másik, az én lényegi karmikus problémáimmal - Még ha ellentétesen is, de. - inkább összhangban levő közösségbe. A négyes háztól (a családi és az otthoni élet területétől), tehát a mikroközösségtől - a társadalmi-közösségi cselekvések színterét képviselő tízes házig ível az asztrogrammban az Élet Tengelye. Ezért mondta Jézus azt, hogy ahol ketten összejöttök az Én nevemben, ott vagyok. Vagyis, ahol ketten egymás személyisége elnyomása nélkül: arányosan és az egyetemes törvényekkel összhangban egyeztetik az elképzeléseiket és gondolataikat, illetve úgy tanácskoznak, hogy az a közösségi életformák összességének a harmóniát eredményezze, azoknak az embereknek a személyében működni kezd és esetleg

életre is kel a Krisztusi őserő, az egyetemes „Én Vagyok...” szelleme. - Az sem véletlen, hogy az ide vonatkozó információkat a négyes és a tízes, valamint az egyes és a hetes házak életterületén, vagyis az asztrogramm keresztjének a legalsó (Ég Alja) és a legfelső (Ég közepe) csúcsától, valamint a horizontális ágait képező csúcsától (Ascendens - Descendens) jobbra fekvő földházak jellegéből, vagyis a házakban található napjegyek által megjelenített spirituális erőterek jellegéből és a bolygók un. „természetéből” olvashatjuk ki.

A keresztény éberség egy olyan, természeti tapasztalatokkal és közvetlen átéléssel (az ősprincípiumokat megtestesítő természeti elemekkel való kapcsolatba kerüléshez szükséges erőfeszítésekkel, a kapcsolatfelvétellel járó fájdalommal és a kapcsolatfelvételt követő harmóniába kerülés következtében bekövetkező boldogság- állapottal, örömmérséssel) egybekötött tudatos lelki-szellemi fejlődést jelent, vagyis egy olyan az Isteni léthez való, bensőségesen személyes visszacsatoló-dással egybekötött élet-utat jelent, ami a szabad és felelős emberi öntudaton alapuló univerzális lét- és felelősségtudat kialakításához és ezzel együtt a mágikus, pozitív életesemény-idéző képességek kifejlődéséhez is vezet. Ezt, a természeti körben-forgás ismétlődését (a saját farkába harapó kígyó együgyűségét) meghaladó univerzális tudatállapotot nevezzük krisztusi éberségnek. Ennek az elérése után az ember (a nő és a férfi együtt) olyan pszichomentális szellemi erők és a teremtő- hatalmakkal való kollaborációs készség birtokába kerül, amelyek segítségével beteljesítheti a megváltódási sorsprogramját.

De ez már minimum az Ascendensnek megfelelő, vagyis az ascendens konstellációjának az asztrológiai színezetében történő tudatos életvezetést és képzeletirányítást igényel,

Ezután és ez által, saját maga irányíthatja élete eseményeit és sorsának az irányíthatója lehet. (Ezentúl előled minden sötétség kitér.), de persze, nem szeszélyes vágyak szerint é és önkényes módon, hanem a horoszkópjából kiolvasható fejlődési - megváltási programjának megfelelően.

A megváltottság tehát egy állandósult kreatív állapot, amelyben az emberi személy olyan egyetemes léterőkkel bíró lényé alakul, amely harmonikusan (kiegyenlítetten) áramoltatja ezeket a benne és általa is megnyilvánuló léterőket a fizikai, pszichikai és a szellemi környezetébe. Így saját fizikai személyével együtt, közvetlen környezetét is (mindenféle stratégiázás és mágikus gyakorlat nélkül, a

korábban is működő, de ezúttal már megtisztított állapotban levő, felelősen irányított mágikus imaginációján keresztül) harmonizálja, vagyis hozzáköti az egyetemes létezéshez: megszenteli azt. ("Megszenteli a helyet ahol él"). A Jézus által tanított morális (keresztény) életforma tehát nem egy külsőséges, esztétikai és szentimentális vallásgyakorlat színpadiasan végrehajtott szimbolikus ceremónia-rendszer, hanem az a pozitív eredményeket és következményeket szülni képes tudatosságon nyugvó (Nem esztétikai, hanem funkcionális) létezési forma, amelynek segítségével minden ember képessé válhat az egészségi és boldogsági állapot elérésére. A kereszténység tehát, egy olyan önbeavatási útján elérhető univerzális tudat-érzékelés, amelynek a hatásaképpen egy ember-pár élete minden egyes mozzanatát az univerzális törvényekkel és az ősi lételvekkel összhangba hozhatja, és ezzel a személyi létezését boldoggá teheti a határozottan a krisztusi öntudatára való koncentráció segítségével. Az ön-megváltói állapotából eredő teremtői képességeinek az eredményei és következményei és e következményeknek a visszahatásai segítségével.

Názáreti Jézus, aki más, az emberiség számára „megváltást” adó személyekhez képest igen korán elérte a megváltottság: az újjá születést követő feltámadás és a feltámadást követő kiegyenlített (boldogság) állapotát és ezzel a egyetemes léttudatot jelentő krisztusi állapotot is elérte, azt nyilatkozta ki és az tanította az apostoloknak, hogy miképpen lehet a bennünk levő személyes Lilith-inverziót, a fejről a talpára vissza állítani. Nem volt sem örült mystész, sem egocentrikus autokrata király vagy római császár, hadseregpáncsnok, főpap: vallási intézményvezető, aki önhittségében és diadalmármorában kihirdeti magáról, hogy egyedül ő az Út, az Igazság és az Élet, miközben mások nem. Világosan megfogalmazta, nem csak azt, a krisztusi "status absolutus" (alapállás - H.B.) megvalósításához szükséges erkölcsi feltételt, hogy "aki a legkiválóbb közületek, az legyen a legszerényebb", hanem azt a metafizikai igazságot is, hogy "Én az atyától jövök és az atya bennem van és én az atyában vagyok."

Vagyis: az emberi individuum megtestesülése abban az információs - energetikai mezőben történik, amit ma auratest(ek)nek nevezünk, úgy, hogy a legfinomabb és ezért a legkevésbé érzékelhető auratestünk maga az Isten, vagy a Mennyek Ország, amely egyben az alapja és éltető forrása minden (spirituális és anyagi - természeti) létformának. Ezért a személyi-tudatunk egyaránt kapcsolódik a

fizikai testünkhöz, de ugyanakkor az auránkhöz is és az aurán keresztül az Istenhez, tehát az egyetemes „Vagyok”-tudathoz is.

Továbbá: "Én bennetek vagyok és ti bennem vagytok", mondja Jézus, amiből még a Teremtő Istent a személyen kívüli létezésbe absztraháló teológiának az antagonisztikus történelmi logikájával is csak az következtethető ki, hogy minden ember az ő Én-tudatán keresztül (is) megnyilvánuló Atyától (Az abszolút idea-szellemtől) jön és az Atya, az élet fundamentuma: a lét-képzelet által a Léteket megteremtő Isten ugyanakkor minden egyes emberi Én-tudatban benne van. Ezért Jézus tanítása alapján és a keresztény teológiával ellentétben, az Atya, vagyis az abszolút képzelet az individuális személyiségtudatunkban (is) lakozik. Tehát a teremtő Isten (az egyetemes képzelőerő) nem csak közöttünk, hanem első sorban bennünk "lakozik" és általunk nyilvánul meg. A legfinomabb aura-testünkön, az abszolútumon keresztül mindannyiunk személyi-tudata egybeolvad, összekapcsolódik abban, amit ő, az ókori patriarchális társadalom tagjaként, Atyának (És nem pl. Isten-anyának, de nem is Jehovának) nevezett. Ezért, az éltető szent szellem: az ige, vagyis az egyetemes teremtőerőket tartalmazó spirituális értelem (fény) nem csak közöttünk, hanem elsősorban bennünk, a vallásos képzelet és misztikus intuíció formájában megnyilvánuló isteni öntudattal rendelkező személyekben „lakozik”. Ott van minden igazából is felébredt személyben, külön egyedi színezetben. Vagyis, a személyi horoszkóp segítségével is kimutatható egyedi meghatározódásokban, az egyéni Ascendensek erőspektrumában, de ez a sokféle erőspektrum is, kauzális szinten egybekötődik és egyre inkább egybeolvad a legfinomabb szellemi síkokon, vagyis a legmagasabb öntudatunknak megfelelő spirituális állapotunkban, amit a sorsképletekben a Sárkányfej jelöl. "Ti bennem vagytok, és én bennetek vagyok."

Magyarán: az Abszolút létben megszülető mágikus isteni képzelet következményeinek: a feltartóztathatatlanul kiáramlani (teremteni), tágulni, változni - fejlődni, megismerni és kiegyenlítődvé Tudatos Istenné egyesülni akaró Idea-szükségnek a krisztusi szellemet, az isteni magot magunkban hordozó földi megtestesülések vagyunk mindannyian az emberi minőségünk következtében, ha tudomásul vesszük ezt, ha nem és ha akarjuk, ha nem. És aki nem akarja tudomásul venni ezt a tényt, mert kényelmesebb egy külső, az Én-tudattól független Isten személyében (objektív teremtő hatalomban) és annak a sors-intéző segédeiben (angyalokban és a segítő - vigyázó, vagy vezető szellemekben, túlvilági lelkekben)

hinni, akitől kegyelem gyakorlást (protekciózást) várhat, vagy akire rákenheti saját felelőtlen tetteinek, vágyainak, gondolatainak és képzelgéseinek a következményeit, az maga szenved kárát a spirituális kábulatának és a szellemi káprázatának, betegségek, balesetek, szegénységet és tragikus konfliktusok formájában. Ez csak azok számára nem logikus és nem természetes, akik megfeledkeznek a fájdalom út-jelző funkciójáról, illetve a fájdalom metafizikai értelméről, amely nem más, mint a lelkünkben és a természeti környezetünkben (általunk) létrehozott diszharmonikus állapotokat jelző információs eszköz. Amiként az állandósuló fájdalmak összessége: a szenvedés és a korai halál, nem más, mint az egyetemes létnek az a védekezési mechanizmusa, amely azt hivatott szolgálni, hogy a zavaros és agresszív képzelettel rendelkező személyek spirituálisan erőtlenné váljanak, hogy a rombolói tevékenységük a minimális legyen. A baj csak az, hogy a zavaros és spirituálisan agresszív képzelettel rendelkező, de erős és (még...) egészséges fizikummal rendelkező anyáknak előbb a gyermekeik szenvednek balesetet, vagy lesznek betegek és ők csak az után, hogy spirituálisan is érzékenyvé válnak a rájuk is vissza ható negatív információkra, annak következtében, hogy sokáig szenvedni, vagy/és előttük meghalni látják a gyermekeiket. – De ez, az utóbbi jelenség, már egy teljesen más témakörhöz, az anyáktól, vagyis az anyai teremtető-képzeletből öröklött, illetve az anyákon keresztül, az anyai ági női ősoktól, azoknak az inverzált – karmikus - képzeletéből (is) öröklött karmának a témaköréhez.

A Lilith (inverzió) és a keresztény beavatás VII-ik rész

–

VII. A teremtő képzelet és a krisztusi állapot: a fény és a szeretet megtestesülése.

Minden Jézusi kinyilatkoztatás, illetve minden általa tanított, a lelkünkre elemien ható bázis-igazság, tulajdonképpen az emberi öntudatnak a Lilith-inverziótól (A karmától) való megtisztítását szolgáló mantra: "Amíg a világon vagyok, a világ világossága vagyok" alapján is, lehetőségünk van a belső megvilágosodásra, az önfelébresztésre, vagyis arra, hogy az egyetemes törvényeket természeti Én-tudatunkba integráljuk, és azokkal egész lényünkben azonosulva, egyetemes tudattal rendelkező lényekké váljunk. "Legyetek tökéletesek, amiként a ti Atyátok is tökéletes." (Azonosítsátok és egyesítsétek a gondolkodásotokat és a képzeleteteket, valamint az érzéseiteket is, az egyetemes törvények szellemével – logikájával. Azonosuljatok a Logossal, a Szent szellemmel.), mert: „Aki az atyát (A Teremtőt) bántja, annak megbocsáttatik, aki a fiút (A teremtést – a megnyilvánulási módot) bántja, annak is megbocsáttatik, de aki a Lelket (A Logoszt, a szent szellemet, minden kiegyenlítődének a logikáját.) bántja, annak nem bocsáttatik meg.”

Jézus gnosztikus megfontolásból használta az egyes szám első személyt, amikor ezeket az egyetemes igazságokat kinyilatkoztatta (- Aki megnyitja lelkét és szellemét az egyetemes információ áramai, illetve a fény és a szeretet előtt, az képessé teszi magát az egyetemes igazságok kinyilatkoztatására.) mert az egyéni tudatot tisztítani és így az egyetemes Én- tudatot ki- és felszabadítani hivatott mantráknak nincs funkcionális értelme többes számban kimondani. Hiszen kauzális lényeg szerint, az individuális tudat és az egyetemes – isteni - léttudat is egy és azonos. Ezért a Krisztusi állapotot lehetetlen tömegesen, vagy csoportosan, de még akár baráti társaságokban is „együtműködve” megvalósítani! Mert ahogy az egyéni felelősség keresztjét nem lehet át adni, úgy ezt a belső azonosulást sem lehet mától – egymástól átvenni, vagy annak a realizálását (megértésből fakadó megvalósítását) másra átruházni! A megváltón-mágikus krisztusi tudat-állapotot csak és csakis személyes, tehát individuális belső erőfeszítések által elérhető

éberséggel: a bűnbeesés logikája által létrehozott szellemi kábulattól való megszabadulás útján, lehet elérni. Csakis és csakis a tudatos éberségre törekvés, illetve az éberség fokozását szolgáló hivatott életformák általi létállapotban lehet elérni. Ennek a kábulatmentes életformának a megélési lehetőségét kellene lehetővé tegye a keresztényi életforma és a keresztény morál. Azt, amennyiben semmiféle absztrakt tudományos, vagy humánus politikai elmélet (Pl. humanizmus és az annak a kegyes hazugság-rendszerét alapul vevő, másokat a kegyes hazugságokkal a mi boldogság-képzeteinkbe beugratni hivatott, pszichológia.) vagy vallásos ideológia nem zavarhatja meg. Utóbbi esetben a hívek imaginációját és mágikus öntudatát a meghatározó jellegű (szentimentális) vallási gyakorlatok (szertartások) esztétikai hatása által. Előbbi esetben, a kereszt (közvetlen tapasztalat és a felelősség)- elhárításra, az élvezetek halmozására játszó polgári morál és a természet-kizsákmányolására alapozó, élvezet-halmozási és biztosítási koncepciók által.

A különböző dimenziók kötött, tehát a vertikálisan is ható hatás – visszahatás törvénye miatt, a Lilith – inverzió által létrehozott őskáosz, a kauzális kiegyenlítődés megvalósulást, tehát az isteni megváltódás beteljesülését is veszélyezteti egyrészt. Ez, az emberi élet szükségét kiváltó kauzális káosz: a miatta folyamatosan megbomló szellemi rend helyreállítását és a káoszban antagonisztikussá vált rendkívülien újfajta ősideák kaotikus feszültségének a selegesítését, majd a többi – az ember által is megtestesített ideával való kiegyenlítését a teremtett – anyagi - világban folyó emberi megváltásért (boldogulásért) folyó sors-küzdelem következménye hivatott szolgálni. Az emberi létezészt kiprovokáló káosz (kábult) állapotnak a meghaladását (a felborult ősi rend helyreállítását és a rendetlenség által létrehívott abszolút feszültségek kiegyenlítését) hivatott szolgálni az anyag-teremtés és ezen belül az Istennek a teremtésre (A kábulat által okozott, abszolút lét-fenyegető rendetlenség és feszültség megszüntetésére) vonatkozó első Idea is: Ádám Kadmon, vagyis az ember Ős-ideája. Az ember viszont (és főként a magát kereszténynek hívó ember) a veleszületett kábulatnak és a káprázatnak a megszüntetése helyett, annak a növelését szolgálja egyelőre.

Iskolás korában, az idealista-materializmusnak a tudomány és a technika által lehetővé tett élet-nyerési lehetőségekről szóló ostoba ideológiával, vagy iskola

után, a különböző misztikus fantazmagóriákkal (vallásokkal) és hazugságrendszerekkel (élvezeti cikkeket termelő és az élvezeti cikkeknek védelmét szolgáló polgári moráljával) megmételtyezett képzeletével, „tovább fejleszti” mind a belső (lelki - szellemi), mind a külső (társadalmi - természeti) világában a lelki kábulatot és a szellemi káprázatot, miközben ugyanakkor, intézményes szinteken, küzd az alkoholizmus és a kábítószer-fogyasztás ellen.

Nem lehetséges a kívülről jövő (a személy akaratától és öntudatától független, a személyen kívüli állapotokból jövő) megváltás (A kegyelemből jövő boldogság) és ezért nem lehetséges a tömeges, vagy a csoportos megváltás sem. Csak és csakis az egyéni felelősség-érzeten, a tényleges, gyakorlati és spirituális (képzeleti) felelősségen alapuló spirituális öntudat kialakulásának a mágikus következménye vezethet el az igazság szelleme szerinti (megváltott) boldogsághoz. Semmi nem lehet tehát boldogítóbb a hosszú távú következmények szintjén, a lilith-inverzió által okozott kábulattal szembeni éberség megszerzéséhez szükséges személyes felelősség felvételénél. Rajtam kívül senki nem ébresztheti fel bennem máról hónapra az éberség eléréséhez szükséges felelősséget és nem szabadíthatja fel bennem a karma-oldást szolgáló sorsfeladataimhoz kötött teremtő képzeletet, a (mágikus) mentális képességeket. Lehetetlen a boldogságot hozó mágikus képességek felébresztése és felerősítése úgy, hogy én ne tegyek belső erőfeszítéseket a szeretet áramoltatásával és értelmem működtetésével, a felelősség kapuján belül rám váró Krisztusi öntudattal való találkozásom érdekében. („Én vagyok a kapu, amelyen keresztül az atyához el lehet jutni.” „Széles az út, de keskeny a kapu – A felelősség kapuja keskeny, mivel csak egy személyes! -... – amin keresztül a mennyek országába lehet jutni.”)

Mindenki saját maga és a saját hús-vér tapasztalatain keresztül (Egyéni erőfeszítéseket követelő és sokszor fájdalommal, sőt: szenvedéssel is járó belső ráébredéseken keresztül) és a saját képzelettisztító sors- és törvényértelmezésein keresztül (kontempláción és meditáción keresztül) kell eljusson az egyetemes léttudat (Mágikus – teremtő - erejű egyetemes Öntudat-érzet) kifejlődését jelentő megváltott állapothoz. A beavató mesterek (papok...) által végzett spirituális Éntudat felébresztésnek a kora már az ókorban lejárt és tulajdonképpen megszűnt Jézusnak a történelemben való fellépésével, illetve az apokrif (gnosztikus) evangéliumok megjelenésével. Az, az egyházi baromság, hogy Jézus helyettem is szenvedhetett volna a kereszten és ezáltal eleve felmentett volna a karmámnak a

pozitív képességekké való változtatásának a feladata alól - Felmentés, amit az ő nevében fellépő egyház papjai számomra megadhatnak - , a legnagyobb metafizikai képtelenség (Cinikus hazugság és szélhámosság), amit csak el lehet képzelni. Ez, egy olyan, az emberek többségében létező kényelem-szereteten alapuló, tehát judási spekuláción alapuló metafizikai tény-hamisítás, ami nem csak hogy eltéríti az embert az eredeti rendeltetésének a betöltésétől, (a keresztényi magatartásától): a személyes valóságtapasztalattól és a személyes felelősségvállalástól. Hanem a kívülről jövő kegyelem és a rajta kívül létező (személytelen) Isten misztikus illúziójára is rájátszik.

Ez tulajdonképpen az anti-krisztusi szélhámosság, mivel a Jézus által tanított keresztényi alapállásnak az értelmével merőben szemben álló magatartást: a személyességnek, az egyéni felelősségnek a feladására buzdító: a más személy általi megváltottságot ígérő fantazmagória. Ez a vallás, nem más, mint a Jézussal soha nem találkozó Tarzusi Pálnak: a magát egy új vallási tisztségbe átmentő farizeusi kaszt első képviselőjének a találmánya, ami viszont a Nagy Konstantin papjai által birodalmi ideológiává alakított szekularizált kereszténységnek az alapját képezi.

Ennek a felelősség-fosztó és szellemi ignoranciát szülő vallásos ideológiának az elfogadása, éppen annyira veszélyes, mint a képzelet összpontosítása által működésbe hozható ("gyógyító"-nak mondott) mágiának a karma-oldás nélküli, tehát a megfelelő (negatív és pozitív) testi és lelki tapasztalatok nélküli és ezek metafizikai értelmezése nélkül: a gyakorlati következmények nélkül történő gyakorlása. Mint a mágiának a egyetemes szeretet képesség és az értelmi világosság elérése nélkül történő gyakorlása. Az utóbbi nem más, mind az önzésen és a szellemi hatalom gyakorlásának az illúzióján alapuló alapállás szerinti mágiagyakorlás, ami a természetet romboló technika alkalmazásával történő természet kizsákmányoló tevékenységgel egyenértékű, és amely vétkesebbé teszi a, különböző egzotikus diplomákat osztogató guruk és "mesterek" tevékenységét, a liberális tökések és az irányítási-mániában szenvedő kommunisták tevékenységével. Ezek a guruk és prédikáló misztikus „mesterek”, nem rendelkezvén megfelelő spirituális (erkölcsi!) letisztultsággal: keresztény tudatossággal, különböző gyógyítói és más mágikus képességek felélesztésére és kifejlesztésére oktatják a tájékozatlan és felkészületlen hallgatóikat, aminek

segítségével azok egy darabig sikeresen kikerülhetnek a karmaoldási képességek automatikus kifejlődését lehetővé tevő (karma-oldási) életfeladataik felvállalását és az éberség (szellemi megtisztulás) érdekében szükséges lelki és fizikai erőfeszítéseket.

Jézus, miközben az utolsó és legfontosabb - Mert legbeszédesebb - jelképcselekedeteit megtette: 1) a kufárok kiűzését a templomból, ami a személyi életképzetet állandó tisztításának a szükségét jelképezi, 2) a tanítványok lábának a megmosását, ami a gőg feladásának szükségességét hivatott az emlékezetükbe idézni és végül 3) a kereszttel való felvállalását: a keresztre feszítetést felvállalta, azt mondta a tanítványainak, hogy ne csodálkozzanak, mert nála nagyobb csodákat fognak tenni, figyelem: nem az ő nevében, hanem az egyetemes Én-tudat nevében! Itt ismételtelen nem személytelenül: áttételesen működő (kölcson vehető) csodatevői képességek elnyerését helyezte kilátásába, hanem az ők saját, egyetemes felelősségtudatába beágyazott Én-tudatuk és a szabad akaratuk működtetése által elérhető éber képzelőerő mágikus következményét: a bennük rejlő élethelyzet-idéző erő, a mágikus teremtő képességük felébredését jelezte előre. De ebben az előrejelzésben sem a csodatevő képesség elérése a fontos, hanem az, hogy az arányos személyi tudatra alapozott spirituális éberség elérésével, az ember (Az egyéni felelősségén keresztül az Isteni szellemmel töltkező egyén) megszabadulhat a végzetes sors kényszerektől (determinációtól), mivel az éberség megszerzésével kiárad belőlünk a teremtői képzelőerő (az idéző erő) és : „...Az Én atyám ellát titeket”. - Az egyetemes felelősségtudatba ágyazott egyéni-univerzális képzetet teremtő képességén keresztül spirituális kommunikációba kerülünk a környezetünk szellemi erőivel, amely biztosítja számukra mindazt, ami ténylegesen (és nem fölöslegesen!) létszükséglet a számunkra és a családunk számára.

A Jézus távozása után a tanítványok által átélt pünködsi megvilágosodással járó, nem tudni miért „nyelveken való beszédként” megnevezett szellemi képességnek a megjelenése is pontosan azt a momentumot jelzi, amikor a belső körhöz tartozó (ezoterikus!) tanítványok, számtalan botlásaik, kételyeik, csalódásaik és sikertelenségeik után - tehát egy hosszas tapasztaláson keresztül vezető (keresztény) tudatosodási folyamat után - egy közös meditáció alatt, állítólag egyszerre érték el az egyetemes Én - tudat teljességét. Attól kezdve tehát ők is éberekké: tisztánlátókká váltak (A próféta nem misztikus jövő látó, jósolgató

embert, hanem tisztánlátó, felébredett személyt jelent) és sikerült hatalmat nyerniük a bennük lakozó, de addig zavarosan és ellentmondásosan viselkedő diszharmonikus ősprincípiumok, a teremtő erők fölött. Ezek segítségével aztán gyógyítottak és különböző csodákat tettek, amiként erre Jézus előre figyelmeztetett. Ehhez viszont el kellett telnie egy bizonyos - tanulási, tapasztalási, időszaknak, vagyis a megfelelő, személyes következtetések levonásához szükséges - időnek, a Jézussal való személyes találkozás után, ami alatt a tanítványok személyes tapasztalataik segítségével és a gnosztikus keresztény tanítás értelmét személyi- tudatukba integrálhatták. Azaz saját magukat beavathatták az egyetemes lét-tudat misztériumába.

A Lilith (inverzió) és a keresztény beavatás VIII-ik rész

VIII. Az igazi (keresztény) beavatás

A nyugati - keresztény civilizációban élő hívő, vallásos, vagy vallástalan személyek számára ma egzotikus keleti misztikumnak hat, vagy mágikus (hipnotikus) hatalomgyakorlási lehetőségeket ígérő képzetekhez kapcsolódik a beavatás kifejezés. Számukra ez izgalmasabbnak és pragmatikusabbnak, tehát ígéretesebbnek hangzik a megváltásnál, pedig ugyanarról a metafizikai realizációról van szó mindkét esetben. És ez így van még akkor is, ha a keleti vallások a beavatást egy, a krisztusi értelemben vett megváltásnál alacsonyabb szellemi színvonal elérési lehetőségére (a szenvedésektől való megszabadulás, a nirvána elérésére, stb.) értik. A nyugati típusú társadalomban élő keresztények viszont, pontosan a Jézusi tanításokat elferdítő, de a misztikus hiedelem-keltés és egyház építés érdekében az értelmes sors-rendezés erejéből a szelet kifogó esztétikai (szertartásos) magtartás pozitív következményeként képzelik el a megváltásukat. Az újfarizeus Tarzusi Pál által bevezetett beavatási „korrekció” (lásd a feltámadás „tételét”) következtében a keresztény ember ma a megváltást nem a korrupció mentes életforma felvétele és gyakorlása által elérhető éberség mágikus erejű pozitív következményének érti, hanem egy, az ő akaratától és erősfeszítéseitől független, rá nem vonatkoztatható, absztrakt és felette és rajta kívüli isteni hatalomtól eredő, tőle tehát függetlenül megtörténő aktusként (Mindössze a bejegyzését kall adnia.), amit valaki (Jézus) korábban „elintézett” az ő számára. Amit a "Jézus Krisztus" nevű egyén, valamikor "elkövetett" és ezért a becsületes vallásos embernek illendő tisztelni őt és égi protekcióért is lehet, sőt, ildomos imádkozni hozzá.

A megváltást lehetővé tevő beavatás: a keresztény magatartás (alapállás), nem jöhet a személyünktől külön álló erőtől, vagy más (történeti) embertől (istennek egy másik „gyermekétől”) ránk szálló, tehát kívülről ható, mágikus aktusa, vagy ránk azonnal pozitívan visszaható vallásos szertartás-sorozat elvégzésének következménye. A spirituális beavatás olyan, valamikor a távoli jövőnkben megvalósuló önérzékelési képességet és belső Isteni-látásmódot (Teo-riát) eredményez, egy olyan kauzális értelmezői és mentalitás-képesség kialakítását

szolgáló tanítás-sorozat, amely képes azt elérni, hogy a beavatandó személy tudatát kiemelje a hétköznapi (látszati: a jelenségek értelmezése szintjén megragadó) gondolkozás logikájából úgy, hogy az képessé váljon az anyagi létet csak és csakis szellem-semleges karma-tükörnek látni és semmi többnek.

Ezt viszont nem infantilisen vallásos és misztikus történetek meséjével teszi, hanem racionálisan érthető spirituális-valóság értelmezéssel. Így képessé teszi a beavatott személyt az általa látható (érezhető) jelenségeknek (pl. a természeti környezete, vagy a rokoni - társadalmi közössége, vagy a saját egyéni sorsát) az egyetemes törvények ok-okozati összefüggés-rendszerének logikája szerint megítélni és értelmezni. A beavató mesternek mindig a tanítvány személyi felelősségéhez kapcsolódó legmegfelelőbb metafizikai információkat és példákat - értelmezéseket szolgáltathatja. Azokat az információkat, melyek segítségével a tanítványok, az egyéni sorsfeladataik tudatos felvállalásával és a feladatok végrehajtása segítségével történő megvilágosodásával, a lelküket (érzelmeiket és rációjukat), valamint a szellemüket (képzeletüket, látásmódjukat) szeretetben és értelemben fejleszthetik, megtisztíthatják és krisztusivá tágíthatják az öntudatukat.

Minden, az Idő és a Fejlődés törvényeinek a figyelmen kívül hagyásával történő és tehát külső hatásgyakorlással - misztifikációval, vagy erőszakos rávezetéssel- történő un. beavatás, nem más mint illetéktelen és törvénytelen (szentségtelen) beavatkozás a személynek a fejlődés törvénye szerinti folyamatokba, a karmaoldási szabad-akarátába. A történelemben és a természetben állítólag beavatkozó (csodatevő), illetve az érzelmi alapon a hívei számára protekciózó, isten-képzetekkel vechikuláló és tehát a megváltásért való felelősség-átadási lehetőségen alapuló és persze: így hipokrita ájtatoskodást eredményez. Ez a következményeiben épp olyan tévelygés, mint a különböző mágikus képességek felélesztését ígérő, misztikus praktikákkal fűszerezett egzotikus („titkos”) beavatás lehetőségéről aló hazudozás, hiszen így az is távol áll a valós beavatástól, aki állítólag a másikat beavatja. („Vak vezet világtalant.” – Jézus) Mindkét misztikus tevékenység felelőtlen vétek az egyetemes törvények logikája és a teremtés egyetlen céljának: a megváltásnak a megvalósulása ellen. Ezért az eredeti tanításokhoz hűséges kereszténységnek nincs köze sem az éberség- zavaró vallásos misztifikációkhoz, sem a mágikus képesség-fejlesztéshez.

A keresztényi életrend az a belső szellemi és lelki életgyakorlat, az a tisztánlátást és hitet (éberséget) létrehozó kötetlen és egymásra szabadon kölcsönható tanulási és tapasztalási lehetőség, az, az egyéni, csoportos és univerzális beavatási élet-út, amely a földkerekségén bárhol, bárki által, mindenféle külsőségek és mágikus praktikák, misztikus szertartások nélkül végigjárható.

Ez tehát a Jézus által hirdetett metafizikai tanításnak az értelme, hogy mindenkinek fel kell vennie a maga keresztjét, vagyis hogy mindenkinek tudatosan kell vállalnia az asztrológiai sorsképletében a karma-pontok ház- és jegyhelyzete által jelzett gyakorlati életfeladatait, azok felvállalását és beteljesítését. Tehát az asztrológiai házak gyakorlati életkör-szimbólumainak a segítségével kimutatható konkrét élet-feladatait, ahhoz, hogy beavatást (Búcsút – lásd a búcsú-járás eredeti értelmét) nyerjen. Vagyis ahhoz, hogy a lelke és a szelleme harmonizálódása után, a teste is feltámadjon (Egészségessé váljon, megerősödjön.) és a hátra levő életében jól szolgálja őt. Hogy a fizikai dimenzióból való végső távozásáig erős, rugalmas és egészséges legyen és így: egészségesen, az utolsó pillanatban is éber tudjon maradni és helyesen értelmezett élettapasztalataival: teljesen egyetemes-tudattá változott személyi tudattal (hasznos hajórakománnyal) léphesse át a biológiai élet és a túlvilági létnek a küszöbét.

Hogy, akár ágyban és párnák közt, akár a természetben szemlélődve-meditálva, de éberén és nyugodtan (kiegyenlítően) vihesse magával – a magjával - a túlvilágra azt a karmája-rabságából kiszabadított rendkívüli ideát, illetve egy olyan új idea-rendszert, amelynek az energetikai (éteri), asztrális, mentális és ideális elemei organikus és harmonikus együttműködésben vannak egymással, és amelynek az idea-elemei, azzal a rendkívülien új ideával együtt, amelynek a megmentése – visszaszerzése érdekében inkarnálódott a magja, maradéktalanul be- és vissza tudjon kapcsolódni az isteni létezésbe (Religio). Ezt nevezzük megváltódásnak, és ennek a teljes megvalósításához szükséges mind a 12 konstelláció szerinti, sajátos hét éves szaturnuszi ciklus végig-élése, megtapasztalása. Vagyis, csak és csakis a minimum 84 éves életkor elérése után lehetséges a teljes megváltódás!

Az a rettenetes halál, amiben az életüket oroszlánok és más vadállatok torkában végző, minden felelősségüket Jézusnak átadó, mert Pál által hibásan beavatott, extatikusán bódult őskeresztények részesültek, mindennek lehet

nevezni, csak a beteljesített életfeladatok következtében kiegyenlített élet eredményének, tehát megváltott éber átkelésnek nem. Az a tény, hogy a legtöbbjükkel Oroszlánok, Farkasok és más, a tűzjegyek valamelyikét megtestesítő ragadozók végeztek a Colosseum porondján (a birodalmi cirkusz színpadán), a legbeszédebben mutat rá arra, hogy ezek a személyek nem tudták feloldani a tűz-karmájukat, tehát nem érték el a megváltást, nem teljesítették be e rendeltetésüket. Hogy elvétették el az életük célját: az asztrológiában a három tűzjegy közül az Oroszlán (keleti kultúrkörben a tigris) jegye kiemelten az individualitás, a személyi tudat átfinomításának (A rejtett tudattartalmak és személyiségi jegyek felszínre hozásának és kiművelésének - megnemesítésének, átszellemesítésének) a morfogenetikus erőterét testesíti meg. De a Kos (Farkas) és a Nyilas is (A vadász - az idea-állapotból az állati létbe süllyedt ember, mint legfőbb ragadozó) a személyi tudatalakításnak a napjegyei.

Azokról, akik a Via Apia mentén keresztrefeszítetten végezték be életüket, tudjuk már, hogy Jézustól eltérően, mindössze a Néró és a többi zsarnok, örült gonoszságának az áldozataiként, a mérhetetlen kintól ordítva és jajveszékelve és nem az elkerülhetetlen végzet tudatos kiprovokálóiként: hóhérainak megbocsátva és megnyugodva („Atyám, a te kezedbe adom a lelkemet”) végezték az életüket, mint az eszményképük.

A csodatettekkel átszőtt bibliai történetek misztikumába burkolt, kanonizált keresztény beavatási szertartás, amely a szekularizált kereszténység központi eleme, az utolsó vacsora misztériuma, amely tökéletesen szemben áll az Evangéliumokból kiáradó spirituális éberség elérésének a szükségéről szóló tanítással. Vajon miért szólította volna fel, napokig tartó spirituális kábulatot (éberség veszteség) és zavart öntudatot okozó rendszeres alkoholfogyasztásra (borívásra) tanítványait valaki, aki a maximális éberség és a kábulat fokozódásával egyenes arányban kikapcsolódó felelősségtudat fontosságára hívta fel a tanítványok figyelmét? Aki, a tanítások során folyamatosan a maximális személyi felelősségtudatot biztosító éberség fontosságára figyelmeztetett („Szorítsátok meg a deréköveteket, gyújtsatok méceszt és virraszatok, mert nem tudhatjátok, hogy mikor jön el a ti uratok, hogy számon kérje tetteiteket.”)? - Érdekes, hogy a virrasztó lámpába kevés olajat öntő balga szüzekről szóló példázatot és általában az éberség fontosságát kiemelni hivatott példázatok idézését, éppen annyira kerülnek liturgiai olvasmányként használni mostanában a papok, mint a

gazdagságnak a mennybe való bejutást akadályozó természetéről szólókat. Azt, hogy a „Keressétek az Isten országát és a többi az öletekbe hull ráadásként.” metafizikai ismeretszerzésre - gnózis gyakorlásra - való felszólításként kell értelmezni, már nem is merem említeni.

És a beavatás fejezeténél elkerülhetetlen, hogy a Jézusi tanítások talán legnagyobb motívumáról, az újjászületésről beszéljünk. A „Ne aggodalmaskodjatok” és az éberségre való felszólítás motívumai mellett, az evangéliumoknak a leggyakrabban visszatérő motívuma az újjászületés szükségességének a felemlítése, illetve az újjászületésre való felszólítás. „Újjá kell születnetek.” Az értetlenkedő Péter ki is fakad egy alkalommal, mondván, hogy „De hát az anyámba a nem bújhatok vissza.” És a válasz: „Kétszer születik meg az ember. Egyszer anyától és másodszor a Szent Lélektől.” Az utóbbi a fontosabb. Vagyis, a megváltódás útján való elindulás, és az azon való kitartás, fontosabb életaktus, még annál is, hogy megszülettünk. Mert rengetegen megszületnek és csak nagyon kevesen születnek újjá és válnak megváltottakká: „Sok a meghívott, kevés a kiválasztott.” És: Tágas az út a mennyországba, de szűk a kapu, amelyen be lehet oda lépni.” A „bejutási” titok viszont éppen az, hogy nem létezik egy felsőbb erő, vagy hatalom, amely valamiféle égi mérce, misztikus szimpátián alapuló személyi protekció, vagy véletlenszerűen működő szeszélyes döntés alapján felülről „kiválaszt”, noha a kanonizált evangéliumban ilyen képtelen utalásokat is találunk. (Akinek a neve benne van, vagy nincs az Élet Nagy Könyvében..). Hanem, aki kiválasztottá válik, annak erős akarata és ambíciója keletkezik arra, hogy kiválassza önmagát (Skorpió).

De mindez nem elég, hanem ki is kell tartani a megváltás útján, ami a hamis kiegyenlítődéseket eredményező, öncélú élvezethalmozásnak és általában a hedonista életvitelnek a megtagadásával is jár („Csak az lehet az én tanítványom, aki meg tagadja az apját és az anyját, és aztán meg tagadja önmagát is.”) és még sok mindennek a megtagadásával, ami a káprázatot, illetve a Lilit-inverzió logikáját bennünk fenntartja. Pl., a gazdag ifjúnak, aki követni akarja Jézust egy szabadban történt tömeg-tanításától meghatottan, el kellene adnia mindenét és szétosztania a szegények között, mivel a nagy vagyon bonyolult és időigényes adminisztrálása, lehetetlenné teszi a tisztánlátást és kiegyenlítődéshez szükséges megnyugvást. „Hamarabb át megy a teve a tű fokán, mint hogy a gazdag...” stb. „Mert széles az út, de keskeny a kapu, amelyen át be lehet jutni a mennyek országába.” Ez mind

azért van, mert a buta kapzsiság és az őrült hatalom-vágy által vezérelt világi – társadalmi játszmák elvonják a figyelmet a befelé – Az Isten felé, amely a karma-oldáson át, azzal „munkálkodva” mutatkozik meg a számunkra - való figyelemtől.

A csodatételek is káprázat-keltő cselekedetek, de azok az emberek, akik meg akarnak váltódni, le kell szokjanak csalásra való karmikus vágyakozásukról (Negatív Jupiter, vagy Neptunusz, illetve erősen negatívan fényzögelt két-három bolygó, vagy karma-pont a Nyilasban, vagy a Halakban.). Ezért Jézus, a negyven napos sivatagi böjt után, azt még elutasította (A Salamon templomáról való sértetlen leugrást). Amennyiben tehát igaz is lenne az, hogy csodatételeket produkált, azt esetleg azért tehette tehát, hogy a tanítványok hétköznapi és földhözragadt (pragmatikus) gondolkozását megváltoztassa. És annak érdekében, hogy képessé váljanak a nagyobb távlatú (egyetemes törvények szerinti) gondolkozásra, arra a bizonyos belső „látásra”. Ő is, csak utólag értette meg tehát, hogy ezzel a „szelíd” beavatási módszerrel mennyire célt tévesztett a rendkívüli tetteket és eseményeket messze elkerülő „Bolond”- beavatási tanítása (A „Boldogok a Bolondok, mert övék a mennyek országa.” kinyilatkoztatást, utólag tették szalonképessé a lelki szegények kifejezéssel.) mind a tanítványok, mind a zsidók széles tömegei körében, és ezért „ment neki” a kereszthalálnak (Ezért provokálta ki azt.).

Az archaikus beavatási rendszerekben ugyanis, a beavatandó tanítványok élet (és világ) szemléletét gyökeresen megváltoztatni hivatott szellemi újjászületést, a tanítványoknak a beavató mesterek által keltett, sokszor sokkoló hatású, látszólag életveszélyes helyzetbe: halál közeli állapotba hozása szolgálta, amely során a tanítvány lába alól a szó szoros és átvitt értelmében is, kihúzták a talajt. Ezek voltak a próba-tételek (a hét próba), aminek a közhiedelemmel ellentétben, elsősorban nem az volt a célja, hogy a tanítvány ellenálló és túlélő képességét, a lelki és szellemi helytállását – gyenge, vagy erős kerekterét próbára téve, „megvizsgálja”, illetve megerősítse. Hanem az, hogy a megrendülés által, a tanítvány, az így szabadabbá tett gondolat és képzelet világában (szellemi és lelki másállapotában) alkalmassá váljon a hétköznapi érdekharcokhoz kötött logikája teljes feladására és egy gyökeresen új élet-vízió és létszemlélet kialakítására. A magasrendű spirituális logika kialakítására és e logika a szellemi tanok befogadására. (Aki dudás akar lenni, annak a pokolra kell szállni.)

A személyi horoszkópokban ez, a sajátos „ébresztő”, a karma-kábulatból felrázó életmozzanatok tartalmazó (megtestesítő) életterületet a Skorpiói életköre, tehát a nyolcas horoszkópház, a halál és az újjászületés háza: a megrázó eseményeknek és élményeknek: a megrázó veszteségeknek, valamint a felemelő, illetve tragikus szerelmeknek a háza. Egyszóval, mindenféle a tudat-tisztító jellegű, az elengedés, a fölösleges kötődések felszámolásának a képességét feléleszteni és megerősíteni hivatott spontán életeseményeknek az életterülete a Skorpióé. Ez azt is jelenti, hogy akinek a születési képletében, a VIII. házban bolygó áll, illetve bolygók, vagy más asztrológiai jelek állnak, az illető bolygó által megtestesített őserő jellegének megfelelő módon kell átalakítania az élet és világszemléletét. És, amennyiben kellő információ nélkül (beavatás nélkül) képtelen erre, vagy nem hajlandó erre a belső életvízió-változtatásra, addig kapja az élettől (sorsától) az egyre durvább és mind nagyobb és nagyobb károsodásokkal járó figyelmeztetéseket, amíg „megpuhul” és hajlandó lesz változtatni a mentalitását. Ha erre nem hajlandó, vagy nem képes, egyszer csak a szó szoros értelmében a túlvilágon találja magát idejekorán.

A Skorpió jegyében született személyek tehát, illetve, akiknek a horoszkópjában több, a Skorpióban álló bolygó található negatívan fényszögelve, illetve azok a személyek akiknek karmikus asztrológiai jelek (Lilith, vagy Sárkányfarok) találhatóak a Skorpióban, vagy a születési horoszkópjuk nyolcas házában, fel lehetnek készülve arra, hogy őket előszeretettel részesíti a sors ilyen újjászületésre szólító végletes figyelmeztetéseiben.

Még a kanonizált és dogmatizált kereszténység is megőrizte, de nagyon sápadtan és a beavatás eredeti funkciója betöltésére teljesen képtelenül, ezeket a gyökeres újjászületést előidézni hivatott beavatási mozzanatok a hét kenet (szentség) formájában. A tékozló fiú parabolájának a disznók szintjére süllyedését követő megfordulási mozzanatában Jézus szintén erről a Skorpiói motívumról beszél, amikor a spirituális kábulat és züllöttség végső határát elért ember feleszmél arra, hogy rossz úton jár és ahelyett, hogy kétségbe esne, kijózanodik, majd felvállalván a tetteiért való felelősségek mellett a megtisztulás érdekében tett egyéni erőfeszítéseket, visszafordul „az atya irányába”, tehát a kiegyenlített lét boldog állapotának az elérése irányába. Ezt az egyetemes tudat kialakításához (az atyához) vezető utat viszont semmiképpen nem lehet kábultan: feladott személyi tudattal, illetve a Jézusra hárított felelősségtudattal megjárni, mert

akárcsak az őskeresztények esetében, a feladott személyi tudat és elhárított személyi felelősség útja a sors képviselőihez: a vadállatokhoz, illetve a civilizált háborúkhöz, vagy a cseppet sem véletlen belesetekhez és a „vad természetet” (Pl, az erdőben található sorsjelző természeti elemekként jelen levő, vadállatok.) a civilizációban tökéletesen helyettesítő személytelen intézmények végzetes tévedéseihez (További karma-oldási feladatokat jelző negatív „ügykezeléséhez”) vezet.

A keresztény beavatásnak tehát semmiképp nem lehet célja a beavatandó személyt a személyiségétől, az egyéni tudatától és a felelősségétől megfosztani és az éberségét misztikus - vallásos kábulattal helyettesíteni, hanem az egyéni tudatnak a minőségét változtatta meg és tette alkalmassá az egyetemes tudattá tágulásra. Ez, a vallásos kábulat, tehát hívek személyi tudatának a történeti Jézus személyének való alárendelése, a polaritás törvénye miatt, a liberális szellemiség ateizmusát és mérhetetlen egoizmusát - az elidegenedését - váltotta ki a felvilágosodás után létrejövő polgári társadalmakban. És később, a liberális öntudatnak a becsontosodásig menő megerősödését eredményezte a nyugati társadalmakban úgy, hogy azt a bármit, minőségi és morális igények nélkül „elfogadó és befogadó humanista szeretet” álcájába rejtette maga előtt a nyugati típusú civilizációban élő ember. Gondoljunk csak belé: ma egyre több a keresztény-nyugati civilizáció befolyási övezetében élő, stabil anyagi helyzettel - legalábbis a gyermekes anyáknak biztonságot nyújtó szociális törvényekkel - és rendezett családi háttérrel rendelkező nő utasítja el a gyermekszülést. Az állítólagos „szűznemzéssel fogant és ezért zavaros” helyzetbe került Máriával ellentétben, akit a keresztény misztika az isteni akarat elfogadásának: a teremtésben való minden feltétel nélküli közvetlen részvételnek a mintaképeül állít.

Ezt a személyi tudat elleni vétket nem csak a kereszténységben belül követték el, hanem az indiai és a kínai vallásos hagyományokban is. Nem is lehet ma egyetlen olyan keletről importált beavatásos - misztikus játékkal (un. szellemi iskolával, szektával) találkozni, amely ne a tagok - hívek személyi tudat (az „ego”) és a józan egyéni ítélő képességet szolgáló racionális gondolkodás felszámolását ne tűzné ki célul. Az eredmény persze, akárcsak a kereszténységben, a híveknek - tagoknak, tanulóknak a teljes spirituális éberség-vesztése, az egyéni akaratuk feladása és a guruk - tanítók misztikus fantazmagóriáinak az egyetemesen érvényes kinyilatkoztatásként való elfogadása és szajkózása. És ez még akkor is így

van, ha a szemmel látható és a kézzel fogható fizikai valóság: a gyakorlati megvalósítás - A Hamvas Béla által sokat emlegetett realizáció -, merőben az ellentétét bizonyítja mindannak, amit a személyiségüktől fosztott hívek és a duzzadt kapzsiságukat hipokrita módon a „felemelő misztikum” alá rejtő guruk (tanítók) állítanak. Ez az, amit hamis beavatásnak, illetve rossz beavatásnak nevezünk. Vagyis az, amit a híveket szemforgató vallásos-misztikus magatartásra kényszerítő és az így elferdült személyiségtudatot józan belátásra képtelenné és végső soron kegyetlenné növesztő keresztény vallásosság ad, ugyanolyan hamis beavatás, de szervezettségénél fogva, mind a természeti környezetre, mind a személyi egészségre nézve, veszélyesebb mint a személyiséget és a racionális gondolkozást agyoncsapni, vagy a mindenkiben szunnyadó mágikus és „misztikus” képességeket mesterségesen fejlesztő, egzotikusan léha keleti-, vagy a puritán Észak-amerikai szektáké.

A Lilith (inverzió) és a keresztény beavatás IX-ik rész

IV. A krisztusi állapot az éberség, amely minden vallásos és a misztikus kábulattal ellentétes

A kereszt metafizikai (asztrológiai) értelmének ismerete lehetővé teszi számunkra a kereszténység helyes értelmezését, és a Jézusi tanítás hibátlan elsajátítását, aminek a négy alapköve: 1. A Lilith- inverzió megszüntetésére való törekvés (És erről szól a Jézusi kinyilatkoztatások legnagyobb része.), 2. A minimálisan szükséges, általános – természetes emberi feladatok vállalásával járó élet-vállalás (Pl. az önfenntartás, majd a gyermek-gondozás és nevelés, illetve a családért való munkálkodás. Mivel hogy akkoriban az, az anti-krisztusi kifejezés, hogy „gyermekvállalás” nem létezett.), 3. A személyi horoszkópokból kiolvasható, jellegzetesen egyéni karma-oldást szolgáló életfeladatok vállalása és gyakorlása, és 4. A spirituális fejlődés és tanítás - fejlesztés. Ennek a krisztusi éberségnek a fényében viszont bukik az összes babona, amit keresztény hit címen hirdetnek a “hivatalos” egyházak, valamint a magukat új kereszténynek nevező misztikus csoportosulások és szekták. Mert az Én - tudaton keresztül megnyilvánuló egyetemes lét-tudat átéléséből következő mágikus erőnek a tudomásul vételi lehetőségét, az a teológiailag képzett, de metafizikailag rosszul beavatott (Pl. a fizikai dimenzióból lefejezés következtében távozó), tanítás-értelmező Pál semlegesítette. És ezzel a vallásos értelmezéssel, hiábavalóvá a Jézus kereszt áldozatát is. Pál, aki Tora rejtelmeibe beavatott farizeusként, a Jézus által felfedett, korrupció-mentes magatartásra alapuló (megváltott) életről szóló tanítás terjesztésének a szolgálatába állt – ő ijedt meg a legjobban a spirituális felelősség-tudatra alapozott szellemi éberség által kibocsátani képes isteni erőtől.

Azon ijedségében, hogy a hívek nehogy ártsanak egymásnak ezzel az erővel, a Jézus kivételezett csodatevői személyét még kivételezettebbé tette (E rendkívülien kivételes képességekkel rendelkező próféta egyedül az isten fia!) a híres formulájával, miszerint „Ha Jézus nem támadt fel, semmit nem ér a hitünk!” Ezzel Pál gyökerében elferdítette mindazt, amire Jézus tanította a többi tanítványt. Ezzel a teológiai huszárvágással a Jézus tanításait és keresztthalálát az érzelgősség színvonalára süllyesztette. Az újszerűségével (Szeretet-tanításaival)

szellemi bódulattá: valóság-ellenes vallássá „léptette elő” az eredetileg az éberség (a káprázat mentes tisztánlátás) megszerzésére irányuló beavatási tanításokat. Ő, a teológiailag alaposan felkészült új-farizeus vetette meg az új vallás alapjait, elcsalván az eredeti beavatási tanításnak az értelmét a bűntudat alóli feloldás misztikusan magható vallásos meséjével. A „Jézus nevében” (A csuka parancsára, és az én akaratomra.”) elérhető mágikus sors-könnyítésekről: a protekciós alapon kimért kegyelemről szóló érzelgős mesével. Ennek, csakis az lehetett a gyakorlati következménye, hogy az ember szellemi értelme teljesen és végképp elhomályosodott és megidézte a sötét középkort. Talán, éppen ez volt szükséges ahhoz, hogy az a bizonyos Kali Yuga, a sötét Vaskor, amiről az archaikus kor előtti kinyilatkoztatott szent könyvek beszélnek, bekövetkezzen.

Amiként a test feltámadásának a lehetősége, a felébredést követő újjászületés által elérhető egészségi állapotot és fizikai erőnlétet jelent és egyáltalán nem a fizikai halál utáni testi feléledést, úgy a Krisztusnak a második eljövetele is - A reinkarnációs misztikából táplálkozó babonákkal ellentétben -, nem azt jelenti, hogy a történelmi Názáreti Jézus újra reinkarnálódik.

Hanem azt, hogy az apokalipszis idején, egyre több lélek ébred fel az anyagba-zuhanás kábulatából, az összetévesztések rengetegéből és az ÉN VAGYOK AZ ÚT, AZ IGAZSÁG ÉS AZ ÉLET mantrának az alkalmazásával, realizálja azt a szellemi öntudat mágikus valóságába visszakötött öntudatot, amely által az ember számára az Egyetemes Léttudat, vagyis a Krisztusi állapot elérhető. Így jön el tehát másodszor és véglegesen el az apokalipszis idején, egyre több felébredt személyben megvalósulva a Krisztus, hogy visszaadja az egészséges élet, a szellemi uralom, a teljes kiegyenlítetttség, a megszabadulás és az örök élet (vagyis az örökkévalóságba beágyazott tudat szerinti élet) lehetőségét a felébredni és felelőssé válni hajlandó személyek számára. Ez, a bennünk kinyíló és kitáguló egyetemes léttudat, nyilvánvalóvá teszi a számunkra, hogy nem létezik csak a mindannyiunkban élő és általunk megnyilvánuló tudatos Teremtő - Megváltó, a mindannyiunk Atyja-Anyja, vagyis az a világteremtő képzelet, az a kauzális lét-forrás, amelyből mindannyiunk spirituális struktúrája (aurája) ered, és amelyhez közvetlenül hozzá vagyunk kötve az aura- testeinken keresztül és azok által.

Így arra is rá kell jönnünk, hogy ez az Atya, sohasem büntet szeszélyesen senkit, hanem mi vagyunk azok, akik megbüntetjük saját magunkat és a karma (hatás és visszahatás), valamint a rezonancia (a ráhangolódás és a tükör-kapcsolatok)

törvénye alapján. És, hogy a személyes karmánk (A kunda-bufferünk) hatására, önkéntelenül büntetgetjük egymást, szembeszegülvén önkényesen azokkal a bennünk és általunk megnyilvánuló egyetemes törvényekkel, amelyek alapján létezik és teremődik a megnyilvánult létezés, és végső soron az anyagi és a pszichikai világ minden részlete és árnyalata.

A keresztény alapállás felvételét nem csak az nehezíti meg a számunkra, hogy a természeti erőforrások kizsákmányolására (lásd a pragmatikus nyers energia-forrás kutatást és a misztikus energia-nyerési törekvéseket) és az élvezet - források kisajtolására, az élvezeti eszközök és azok megőrzését szolgáló biztonsági berendezések előállítására és megvédésére, valamint a kényelem növelésére és végül: a természeti elemekkel és erőkkel szembeni, „humánus” védekezési igények és elvárások kielégítésére (újból a biztonságra és a kényelemre) irányítva működik az egész társadalom – Tehát mindenkinek a – logikája.

Az, hogy ennek a civilizált – védekező gondolkozásnak az alapjául szolgáló szentimentális humanista „jó-akarásnak” szemszögéből, amelyből az egész társadalom nézi a világot, lehetetlen az igazi (megváltó) kereszténység szellemét még csak megérteni is, nem, hogy gyakorolni. És ez az állapot, nem csak az nehezíti a lényeg megértést, hogy - amint Hamvas írja az Antikrisztus című esszéjében - a szellemi megismerést (a történelmi beavatási rendszereket), a gnóvizist, illetve a Fény-tant, Nagy Konstantin óta, az Inkvizíció utolsó haditetteiig eretnecség üldözés címen tudatosan irtották ki a keresztény gondolkozásból. Hanem az is, hogy az Evangéliumi tanítások közé szúrta, Istenfiúi csodatettekről szóló történetek egyesek számára elhomályosítják, mások számára meg komolytalanná (hiteltelenné) teszik a korrupció - ellenes alapállásról (magatartásról) szóló tanítást. Így, Szellemi Világosság nélkül, a Szeretetünk korrupcióvá silányul, amiként az egyetemes alapú felelősségbe ágyazott szeretet nélkül a fényt is tökéletesen félre értjük és hamisan: magunkat és egymást becsapva éljük meg.

Hiába, hogy a pusztában töltött negyven napos meditáció során az Egyiptomban tanult Tarot nevű beavatásnak az elemeit, valamint a kabbalista mesterektől és az esszénusoktól tanult szentírás-értelmezéseket újra értelmező és a karmáját is teljes mértékben átvilágító Jézus a harmadik kísértést is: „az ördögnek” (lásd: saját hiúságából eredő gyengeségének), a csodatételekre vonatkozó felszólítását is elutasítja. Mert a kánai mennyegző során elkövetett

csodatétel után nem képes megállni az újabb és újabb csodatevési kísértéseknek. Nem a szombat napi gyógyítás, vagy a templomi papokkal és a farizeusokkal való szembeszállás volt az elsődleges oka annak, hogy Jézusnak el kellett vesznie még mielőtt a tanítványok rendesen megértették volna őt és a magukévá tették volna a tanításait, hanem a természet rendjét megsértő és az emberek tudatát megzavaró csodatettek. Az egyetemes törvények által szabályozott földi rendet megtestesítő természeti törvényeknek és a természeti rendnek az olyan megsértése, mint amilyen a halaknak a Péter hálójába való terelése, a vízen járás, a vihar lecsitítása, és végül a négy napja halott Lázárnak a feltámasztása. (Az életét valamiért a kelletnél hamarabb bevégezni kénytelen Lázárt nem véletlenül tudják meggyilkolni - a túlvilágra visszaküldeni - a papok bérencei kevés idővel a törvénytelen feltámasztás után.) nem maradhatott visszahatás nélkül és Jézus tudta ezt. E misztikus és fölösleges csodatételek bármelyike elég okot szolgáltat a híveknek ahhoz, hogy ne boncolgassa a Hegyi beszéd mondatainak a metafizikai értelmét és még több okot arra, hogy a keresztényi - megváltói alapállást ne tekintse a maga számára kötelezőnek.

Amikor Jézus, a körülötte egyre jobban fokozódó ellenséges hangulat észlelése során rájön e természeti rendet bontó (az egyetemes törvényeket sértő, illetve a mágikus képességeivel vissza élő) tetteinek az éberség-veszejtő következményeire, már nem marad más lehetősége mint az, hogy a tetteinek az előbb-utóbb megjelenő végzetes következményének elébe menjen és a visszahatás tudatos kiprovokálásával dicsőséggé (megdicsőüléssé) változtassa az őt előbb-utóbb utolérő bajokkal járó halálos vereséget. A racionálisan gondolkozó Pilátus, aki a jelentések alapján egyáltalán nincs meggyőződve a bűnösségéről és mindössze a számára bonyolultan gondolkozó és erkölcstelenül viselkedő papok ármánykodásának véli az egész bűnlajstromot, amit a vén huncutok összetákoltak, a sorsdöntő kihallgatás során több alkalommal valóságos „mentőöv” kérdést intéz Jézushoz, aminek a segítségével, egyetlen Jézustól jövő, jóindulatú válasz alapján is felmenthetné. De Jézus az egyetemes törvényeket a beavatottság szintjén ismerő személyek logikája szerint fogalmaz és azt válaszolja neki, hogy semmiféle hatalma nem lenne fölötte, amennyiben ez felsőbb dimenziók szintjén (a hatás - visszahatás törvénye révén) már nem határozódott volna el. Persze: ha valaki, akkor ő volt az, aki a legjobban tudta, hogy az egyetemes törvények szellemében csak

olyan személy fölött lehet végzetes büntetést végre hajtani, aki előzőleg kellő mértékben és huzamosan vétett a törvények ellen.

Pedig a Getszemáni kertben még ő is reménykedett: „Ha lehet, múljon el tőlem e keserű pohár...” Az események viszont arra utaltak, hogy a (szaturnuszi) büntető programok visszavonhatatlanul megjelentek a sorsában - különösen, hogy az ide vonatkozó próféciáival ő is hozzájárult ezek visszavonhatatlan beidézéséhez - és a tanítások lényegének a veszélyeztetése (a tanítványok kiábrándítása) nélkül neki a sorsát kikerülni már lehetetlen. Nem adja meg tehát a lehetőséget Pilátus számára, hogy őt felmenthesse. Érdekes, hogy az egyszerű állam-hivatalnoki logikával rendelkező Pilátus, Jézusnak még e „faragatlan” és sértő válaszai után sem haragszik meg rá (Jézust talán kétségbeesettségében zavarodottnak, vagy megszállottságtól vezérelt futóbolondnak nézi?) és még azután is, újra ad neki még egy sors-esélyt és a népre bízta, hogy válasszon a Jézus és a Barnabás élete között. A nép választásában eddig mindenki a nép rosszindulatát látta és senki nem kapcsolta egybe a személyi tudatukat vesztett individuumokból álló tömegnek a tömeg szellem általi uraltságát az egyetemes törvények befolyásával. (A tömegszellem által vezérelt ember-masszák viselkedési logikáját lásd, Hamvas Bélának a Vízöntő című esszéjében a Láthatatlan történet című kötetében.)

A kanonizált keresztényi eszmerendszer táptalaján létrejött nyugati civilizáció a földi életet a végső katasztrófa felé sodró: a világegyetem és a világóceán befertőzése mellett a természetes úton (egyetemes törvények szerint) történő gyermekfogantatást és a természetes szülést a programozott (mesterséges) megtermékenyítéssel és az irányított (orvosok által vezetett) szüléssel, majd a császármetszéssel felváltó „fejlett” kultúránk csodás eredményeinek a fényében felmerül az a kérdés, hogy nem-e tette volna jobban Jézus, ha egy jelképében kevésbé beszédes és ezért talán nem is annyira tragikus végkicsengést választ a végzetes sorsa beteljesülésének? Ha a tanításainak az érvényességét nem támasztja alá a legbeszédeesebb gesztusával (Amit a csodatetteit kieszelő és azokat a tanítások fölé emelő, vallásgyártó értelmezők - Beleértve nem csak a gyermeket és családot nem-vállaló katolikus papokat, hanem a szerzeteseket is. - amúgy is az igazi értelmével homlokegyenest ellenkezőleg értelmeztek.)? Mármint hogy Jézus a keresztalállal minden követőjét – Tehát, hogy a beavató tanítását hamisan értelmező papok híveit. - előre és ingyen megváltotta. Lehet-e elég érv a tagadó

válaszhoz az egyéni (szubjektív) hála, amit én érezek például Jézus iránt azért, mert pontosan e heroikus (önfeláldozó) aktsussal tette lehetővé számomra azt, hogy a Szaturnusz által megtestesített egyetemes felelősségtudatba ágyazott egyéni felelősségem jelentőségére (mágikus erejére) és kikerülhetetlen fontosságára (a megváltás előfeltételére) felhívta a figyelmemet?

Mert hányan vagyunk ma, legalább ha csak a táplálkozásunk révén is, az állatok fölösleges legyilkolásában részt nem vevő és általában a természet rendjébe romboló és gyilkos módon „be nem avatkozó” és minden más beavatkozó tettünkért a személyi felelősséget vállaló, éber keresztények?

Az a „modern” Nietzschei értelmezés, amely szerint az önmagát kivételesen az isten fiának nevező és ezáltal önmagát az Istennel azonosnak képzelő, és végül ebben az isten-azonosság tudatában magát feláldozó Jézus „mitikus” tette a görög Dionüszoszi motívumban: az Isten-halála és feltámadása misztériumában gyökerezik, teljesen téves. A politeista görögök kábult Dionüszosza koránt sem azonos a monoteista zsidók és a keresztények Istenével. De még a Tartot Bolondjával sem. Sőt: az isteneik alatt, a teremtő őserőket tisztelő és beavatási kultuszaik által ezekkel az egyetemes őserőkkel kapcsolatba és harmóniába kerülni igyekvő görögöknél Dionüszosz még csak nem is főistenség! Lehet, hogy Nietzsche az istenazonosság-tudat problémáját pontosan azért volt képtelen megoldani minden zsenialitása ellenére, mert ezt az egyszerű ténnyt szem előtt tévesztve nem vette észre, hogy a krisztusi állapot elérésének a feltétele, vagyis az egyetemes éberség elérésének a feltétele pontosan a Dionüszosz által megtestesített felelőtleniséget okozó kábulatnak, a teljes megszűnése (halála).

Jézus kereszt-halála tehát nem holmi kábult Istenségnek a fölösleges szenvedésekben és halálban való „objektív” részvételét - részesülését jelenti. Jézus nem egy tragikus görög misztérium-játékot hajtott végre a kereszten, hanem józan áldozatával, józanságra intve, arra figyelmeztetett, hogy az egyetemes és az egyéni rendeltetésünket - életünk értelmét és célját - csak és csakis úgy teljesíthetjük be, ha a könnyítések nélküli (korrupció nélküli) életfeladat- (sors) - vállalásunk által, egyre éberebbé (megvilágosodottabbá és figyelő- értelmező képesebbé) válva, első sorban a saját személyünkben lakozó Istennel, majd a szintén általa teremtett, külső természeti elemekkel is, kiegyenlítődünk.

A Lilith (inverzió) és a keresztény beavatás X-ik rész

X. A teremtő megváltás mágiája: a keresztény beavatás következménye

A spirituális keresztényi beavatás megértése és a megváltott - kiegyenlített állapot elérése merő illúzió a természettől elszakított (élvezeti és kényelmi célokat szolgáló berendezésekkel és technikai eszközökkel körül bástyázott), civilizációs körülmények között, vagyis a technikai káprázatban élő ember számára. Hiszen, miközben a külső természettel szemben védekezik, illetve, miközben azt szipolyozza – zsákmányolja a minél nagyobb és minél több élvezeti lehetőséget adó eszközök legyártása érdekében, e hamis boldogságot hozó „termékek” gyártási tudománya szerint gondolkozva, érezve és képzelegve folyton, a belső természetét teszi tönkre. De illúzió a megváltás elérése a spirituális személyi program leírását tartalmazó és a megjelölő személyi horoszkópból kiolvasható konkrét életfeladatok tudomásul vétele, helyes értelmezése és felvállalása nélkül, akár a vallásos szertartásosság rendszeres gyakorlásával és vallási-mitológikus képzelgésekkel, vagy az egzotikusan misztikus keleti-nyugati beavatások” heroikusan poétikus „úton járások” segítségével is. És ez akkor is így van, ha alapállás szempontjából a Taoizmus (Az Út Tana) áll az igazi kereszténységhez a legközelebb.

Hogy a keresztény megváltást mennyire képtelenség elérni a szekularizált keresztény egyházak által „gondozott” hívek seregében, a modern kor keresztény ünnepei bizonyítják leginkább, amelyek során minden megtörténik a hívek lelkében és életében, csak éppen az nem amit az ünnepi áhítat és az azt követő csendes elmélkedés hivatott lenne létrehozni és felébreszteni a vallásgyakorlók lelkében. Hiszen el mennek „búcsújárásra” és még azt sem tudják, hogy eredetileg ez azt jelentette, hogy ezeken a zarándoklatokon, a régi énjüktől kellene elbúcsúzniuk gyökeresen és véglegesen a hívő keresztényeknek. Az ünnepek alatt elfogyasztott alkohol viszont, ami a gyomrukban keveredik az ünnepi lakoma érdekében legyilkolt számtalan állat húásával, mindent szolgál csak a szellemi belátási (tisztánlátási - éberségi) készség kialakulását nem. Hogy a meditációhoz és

kontemplációhoz szükséges lecsitulással és megnyugvással merőben ellenkező új keresztény szokásnak: a lázas nyüzsgésbe torkolló karácsonyi ajándék-vásárlásnak (és ugyancsak karácsonykor: a fenyőfa-irtásnak!) a felelősség-tudatra (a lelkiismeretre) gyakorolt negatív hatásáról ne is beszéljünk.

És mégis..., ezek ellenére, a Pál által és a későbbi kanonizálók által elferdített és végül az eredetinek az ellenkezőjévé változtatott (a „szeresd felebarátodat mint magadat” szellemével merőben ellentétes magatartást kiváltó) tanítás pontosan azt eredményezte, amit még a birodalmi vallásfaragó császárok és az egyházépítő klérus is, megakartak akadályozni. A keresztény kultúra táptalaján létrejött, de nem az áldozat-kész, keresztény eszmékre, hanem a materiális meggazdagodás elvére épített, civilizált – liberális nyugati egoizmus akkorára nőtt, hogy normális ember mást sem tehet, mind örökre kiábrándulni belőle. A vallásos dogmatizmus által kiváltott ellentétnek: a zabolátlan szabadelvűségnek nem csak az lett az eredménye, nem csak hogy lehetetlenné vált a diktatúrák létrejötte, de a szabadelvű személyi méltóság-érzet is megerősödött (lásd az emberi jogok egyetemes nyilatkozatát), és ezzel a kiábrándultak tömegei váltak alkalmassá és képessé arra, hogy spirituálisan felébredjenek, és egy kis szellemi erőfeszítéssel és a szeretetre való nyitottsággal: áldozatkészséggel, elérhessék az éberségnek és a kiegyenlítetttségnek azt a fokát, amit Jézus megváltásnak nevezett.

És ezekből az éber személyekből egyre több lesz világszerte, ahogy az 1970, de főként az 1979 után született generációk önállóan gondolkozni képes felnőtté válnak. Ugyanis, a pénz és a gazdaság nem csak és főként: nem mindig csak az egoizmust éleszti és növeszti az emberekben, hanem a kiábrándultakban, azt a helyes értékítélettel (Érdekes módon azt, hogy a pénz, ami a külső eszközökkel elérhető élvezetek halmazának a megszerzését biztosítja, nem boldogít, leghamarabb a közgazdászok veszik észre. Ezért a legtöbb horoszkóprendelő közgazdász, majd informatikus” és csak ezt követően jönnek még az „egyszerű”, tehát a mindössze érettségivel rendelkező személyek is.) keveredő személyi öntudatot és önérzetet is, amely alkalmas az egyetemes és a személyi felelősségre alapozott egyetemes-léttudat (Az Isteni Én) befogadására. Ezért is történhetett meg, hogy az emberi jogok egyetemes nyilatkozatának a kezdeményezői nem a szegény és nem a vallásos ideológiák által uralt társadalmak polgárai voltak, hanem a keresztény kultúra táptalaján létrejött, gazdaságilag fejlett kapitalista-demokratikus civilizáció polgárai.

A birodalmi ideológiaként létrehozott (Annak "kitalált") szekularizált kereszténység paradoxona tehát az, hogy épp a keresztény mentalitás táptalaján jött létre a személyi tudatnak az a felszabadulása, aminek a megakadályozása és visszafojtása érdekében a jézusi tanításokat elferdítették. - Az "Én (Az tehát, aki ezt kimondom, aki tehát mondja és gondolja, hogy Én!) vagyok, az út, az igazság és az élet" teremtői azonosság-tudatot jelző mantra helyett, a császári vallás-gyártó papok és püspökök kiesztették, hogy: csak egyedül ő, Jézus az istennek a fia, egyedül ő lehet az út az igazság és az élet.

Talán erre, a jövőben lezajló tanítás-hamisításra is gondolt Jézus, amikor ezt nyilatkozta ki: „Az Én országomat (a krisztusi tudatot elérni képes én-tudat szellemi és társadalmi alapját) az ellenségeim építik fel, azért lesz az jól felépítve.” – Tehát: az Én-tudat országát mindig, annak az ellenségei építik, azért tud az rendkívülien erőssé épülni. És főként, hogy nem az Én-királysága, nem is ebből a világból való!

„A kereszténységben mindennek meg kell jelennie, amit az ember belőle letagadott, és a kereszténységből mindennek el kell vesznie, amit az ember hozzá hazudott.” *mondja Hamvas Béla a Scientia Sacra /Harmadik könyv: A kereszténység, / Az evangélium és a levelek c. esszéjében.* A Márk evangéliumának a Példázatok Isten országáról című fejezetének a végén azt olvashatjuk, hogy „És sok ilyen példázatban hirdeti vala nekik az ígét (Mármint Jézus a tömegnek), úgy a mint megérthetik vala. // Példázat nélkül pedig nem szól vala nekik. (Tehát az ad hoc egybegyűlt tömeghez és a „külső” hallgatókhoz, az exoterikusokhoz - K. Sz. megj.) Maguk közt azonban, a tanítványoknak mindent megmagyaráz vala.” És nem csak itt, hanem máshol is utalnak arra az evangéliumi szövegek, hogy, akárcsak Pitagorász az ezoterikus (udvaron belüli) tanítványainak, Jézus is jóval több, mélyebb és részletesebb, valamint a szellemi megismerésben sokkal messzebb menő, un. gnosztikus tanítással és értelmezéssel látta el az apostolokat, mint amit az általa „meghívott” sokaságnak: a népnek példázatok és kinyilatkoztatások formájában elmondott. De nem csak a fent idézett szöveg az egyetlen utalás arra, hogy az apostolok beavatása nem az csak utcán, a mezőn, a tengerparton, vagy a templomban történő beszédek és cselekedetek alkalmával történt. Noha, főképp az utóbbi beszédes aktusoknak (gesztusoknak) is jelentős szerepe volt a krisztusi állapot eléréshez szükséges - keresztény - alapállás felvételében. És azt is

számításba kell venni, hogy az, ami a négy kanonizált Evangélium szövegben megtalálható, igen csekély mértékben hiteles.

A komoly vallástörténeti és szellemtörténeti kutatásokat is folytató Hamvas Béla írja az Evangélium és a Levelek című esszéjében: „Az Evangélium tanítása nem vallás, a kereszténység mégis már elég korán vallássá lett. De ha már vallás, nem világhatalmi elv, mégis azzá lett. Vajon a vallásnak szükség-e volt-e arra, hogy utólag becsempészett részekkel és az eredeti elferdítésével önmaga létét igazolja? Igen. De a világhatalmi elvnek (A Bizánci birodalmi ideológiájának - K.Sz. megj.) még inkább szüksége volt arra, hogy hatalmát a vallással igazolja. Kétezer év óta alig volt nemzedék, amely valamilyen alakban - akár mint szekta, vagy filozófia, vagy szerzet, ez ellen ne tiltakozott volna. (...) A kereszténység első idejében tudatosan és rosszhiszeműen, világi érdekből, egészen biztos a hatalomért, a hamisítások egész sorát követték el. Az Evangélium szövegét igen sok helyen meghamisították, sokat elhagytak, még többet hozzátettek. Éppen ezért azok a modern, körülbelül kétszáz éve folyó íráskritikák, amelyek az Evangéliumban oly otrombán garázdálkodnak, a kisebb vétket követik el. A nagyobbakat azok követték el, akik az első századokban, bizonyos hatalmi csoportok számára a veszedelmes részeket(!) kihagyták, és ugyanazok érdekében kellemes mondatokat toldottak be, hogy legyen mire hivatkozni.” (Ugyancsak e témakörben lásd a Hamvas Béla Bizánc című esszéjét, ugyancsak a Kereszténység - sorozatban.)

A kereszténység tehát, egyáltalán nem abból áll, hogy kérjünk az ő nevében bármit is az atyától, mert azt meg fogjuk kapni, és akkor slussz – pász, már nem is kell kockázatot, meg felelősséget vállalni, nem kell igényes spirituális értéktudattal élni, mert úgy is mindent megkapunk, ami csak kell. Mivel az egész csak azon múlik, hogy az “egy szülött” Krisztuson keresztül kell azt kérni, ami, a legporiasabb vallás ismerve. Ti., hogy mindenféle, földi és túlvilági létünkre vonatkozó isteni protekcióban lesz részünk, amennyiben a vallásalapító – Aki ebben az esetben még csak nem is akart vallást alapítani... – Szellemisségén, lelkén keresztül kérjük az atyától.

A kereszténység fundamentuma éppen, hogy nem a misztikus koldulásról – üdvösségért, vagy jó életért való könyörgésről – szól, az én spirituális sorsfigyelő, de gyakorló asztrológusi tapasztalataim szerint, hanem éppen hogy fordítva: Nevezetesen, a Világosság- Szeretet nevű kincs-halmozásból, ott, tehát a

mennyben, ahol a rablók nem férnek hozzá. Vagyis abban áll a keresztény hit (A kincs tudvalevőleg, amely Buddha szerint még a gyémántot is elvágja), hogy: "Akinek nincs attól elvétetik, és akinek van annak még adatik". És : "Aki meg akarja nyerni életét elveszti azt, és aki feláldozza az életét, megnyeri azt." Meg: "Az Én váramat (Vagyis: a "Vagyok aki Én vagyok" (Vagyok az É-tudat) az ellenségeim építik, azért lesz olyan jól felépítve.

Az emberi létünk és ez által az egyetemes rendeltetésünk fundamentális kérdéséről van itt szó, Vagyis arról, hogy részt akarunk-e venni tudatosan, abban a legnagyobb ember- és Isten-árulásban, amit a keresztény vallás visz végbe sok – sok száz éve már. A keresztény egyház a Kr.U. 365-ben elkövetett legnagyobb szélhámossgal, amelyben nem, hogy császári parancsra, de császáris zsarolásra és fenyegetésre hajtottak végre a Nagy Konstantin által a lóverseny-stadionba zsúfolt papok – püspökök és teológusok, akik éppen, hogy az ellenkezőjére fordították a Krisztusi beavatási rendszerének a lényegét és így kanonizáltak egy egységes vallást az eredeti és párját ritkítóan helytálló krisztusi tanításokból.

Így történt meg tehát, hogy a már Mózes által jelzett "Vagyok" (A Magom, aki Én vagyok) tudatra alapozott beavatás, amelynek csak és csakis egyes szám első személyben van mágikus értelme (gnozisa), vagyis az Istennel való közvetlen – belső és bensőséges és meghitt és intim – kapcsolatnak a tana, át lett fordítva ismét csak egy ócska vallássá, egy égi protekcióért primitíven könyörgő – kunyeráló nyomorék vallássá, éppen attól a személytől, aki az egyetemes Léttudattal, vagyis az Én-tudattal, az egyéni öntudaton keresztül történő egyesülési és azonosulási lehetőségnek, sőt: kötelességnek – A valóságos és tényleges boldogulásnak – a beavatását (keresztelését) tanította.

Nem a protekcióért – kivételezettségért – való könyörgő imádkozást kell megtanulnunk, hanem azt, hogy miért és mitől van az, hogy „Akinek van annak még adatik, és akinek nincs attól meg elvétetik.” - Az immanens szellemi és lelki gazdagságnak a magától értetődő mágikus erejében való hitnek a csakugyan: csodálatos következményéről van szó. A hit bátorságáról és a bátorság hitéről! Mert honnan másról, és mitől mástól lenne az lehetséges egyébként, hogy "Még nagyobb csodákat is fogtok művelni, mint amit én cselekedtem, az Én nevemben.", ha nem attól, hogy az apostolok fel fedezik majd a világi én-tudatuk és az árnyék-énjük által a mester életében még teljesen eltakart isteni Ön-tudatukat? Vagyis, hogy az örök egyetemes Isteni Én- vagyok tudat nevében fognak nagyobb

csodákat tenni! Az örök én tudat-által tehát, és nem a Jézus nevében, mind a népszerű gyermekmesében, ahol a „Csuka parancsára és az én akaratomra” varázsolt a mesehős? Nem tehát a másnak (Pl. Jézusnak) alárendelt és harmadlagos és negyedleges én tudat által!

Az első szülőtti jogon, amely mindannyiunkat és mindegyikünket megillet, amennyiben méltónak találjuk magunkat erre, és nem kételkedünk. Mert ami ide vonatkozó kétely az Igen – Igenen, és a Nem – Nem-en túl van, az Jézus szerint, az ördögtől, vagyis a hitetlenségtől való. És ebből a perspektívából az is teljesen világos, és logikus az is, hogy: “Aki nincs velem, az ellenem van.” – Aki nem az örök-énnel van, még a formai logika szerint is, és természetszerűen is, az örök Én ellen van. Nincs tehát „egyszülöttségi” kivételezettség, amit Constatntineék eszeltek ki annak érdekében, hogy az “alávalóikat” szellemi gyávaságban és kizsákmányolható – irányítható rabszolgaságban tartsák. Hanem csakis az Én vagyok, aki Én vagyok pozitív mágikus következményekkel járó bátorságára! – “Akinak van füle hallja.”

Azt, hogy a fentiekben leírtak igazak, nem csak a személyes tapasztalat igazolja mindenki számára, aki meri vállalni az igazi önmagát (Az Én-magját), ékesen bizonyítják az apokrif Evangéliumok is. És ezek közül is kiemelten a Béke Evangéliuma, amely nem csak azért jelentős, mert annak a szövegében megtalálható mindaz a kifejezés, ami a kanonizált Evangéliumok szövegében, utólag dogmatikus formulákká vált gyűjtő fogalomként szerepel, az ókor metafizikai látásmódjának megfelelő kifejezések formájában, hanem elsősorban azért mert egyértelmű és határozott tanítást és világos metafizikai értelmezést tartalmaz a beavatandó keresztények (hús, alkohol és más kábulat-okozó táplálék, vagy mesterséges szer mentes!) táplálkozására és étrendjére vonatkozóan is, amely nélkül lehetetlen a megváltáshoz elengedhetetlen szellemi éberség elérése, vagyis az egészséges és zavartalan lelki-szellemi élet.

Aki viszont a Béke Evangéliumát elolvassa, valószínű, hogy azonnal felteszi magában a kérdést: amennyiben Jézus az emberi élet minden aspektusára ilyen részletes alapossággal kitért, vajon nem-e létezik, vagy létezett-e(!), egy olyan Evangélium is (Mondjuk egy a Mérleg, vagy a Skorpió jegyében született szerzőtől – tanítványtól.), amely a beavatandó személyek (utólag: jövőendő keresztények) házasságának, illetve a szerelmi és szexuális életének a problémáinak és nehézségeinek a feloldására – spirituális megoldására vonatkozott? A szerelem és

a szexualitás, illetve az egész párcapcsolatnak a spirituális és kauzális alapjainak és a megváltódási folyamatban betöltött (Szerintem legfontosabb!) funkciójának a tisztázása és ennek az ősi kiegyenlítődési törekvésnek a megfelelő hétköznapi - kultikus megélése nélkül, nem lehetséges a Lilithről, a sors-determinációktól való megszabadulás (a megváltás) és az „Atyával” való azonosulás: az „unio mystica” megvalósítása.

Szomorú, hogy ennek, a kereszténység minden részéből az égre kiáltó (és nem utolsósorban veszélyes!) hiánynak a következtében, ma, amikor mint soha máskor, égető szükség lenne az eredeti keresztény alapállás felvételére, egyre nagyobb tömegek és egész néprétegek fordítanak hátat a kereszténységnek és válnak valamely, a szexualitás spirituális és kauzális alapjait is ismertető gnosztikus vallás híveivé. Rosszabb esetben valamely, a szexuális gyönyöröcsikarás misztikus és kevésbé misztikus fogásaira és módszereire (pl. káma szutra) alapozott egzotikus vallás-töredék (pl. tantra joga), vagy más „szexuális energia-nyerő” misztikus szekta tagjaivá. Ebben a vonatkozásban még az előbbi problémánál is több zavart okoz az egyházi rend és/illetve a hatalmi intézményi fegyelem fenntartása érdekében kieszelt, a Jézus állítólagos nőtlenségéről szóló dogma. Holott már csak abból is kiderül, pl. hogy a sokat vitatott szerepű (egyések szerint Jézus-feleség) Mária Magdolna szellemben közelebb áll Jézus ideális szellemiségéhez, mint a férfi-apostolok (Amiként az igazi spirituális életet folytató személyekhez sokkal közelebb áll az élettársuk: a saját személyükkel együtt, a nagy emberi egészet alkotó másik részük, akivel „egy testet és egy lelket” képeznek - mint a barátok, vagy a tanítványok). Mert ő, Mária Magdolna és nem az apostolok, vagy Jézus anyja, Mária „látta”(!) meg először a feltámadt Jézust. Értsd ez alatt, hogy Mária Magdolna fogta fel a Jézus által szellemileg megvilágosított szellemi látó-erejével elsőként a tanítások lényegét.

Nem véletlenül festette Leonardo da Vinci Jézus jobbára Mária Magdolnát az Utolsó Vacsora című festményén és nem véletlenül írja azt János az Evangéliumában, hogy Jézus az utolsó vacsoránál annak a személynek mondta el, hogy ki fogja őt elárulni, aki Jézusnak a jobbánál ült és akit Jézus a tanítványok közül a leginkább szeretett!

Több mint valószínű, hogy az a spirituális felelősség éberségén alapuló, megváltói mágikus állapot, amit a Lilith-inverziót feloldani (kibogozni) és megszüntetni hivatott Krisztusi kinyilatkoztatások szolgáltak, és ami a Jézust

hallgató ad hoc összesereglett tömeg (a sokaság) számára ígéret volt, az, az apostolok számára egyes vonatkozásaiban már a Jézus idejében megélhető volt. Ez, az isteni magnak (Az ön-magomnak, az Én-tudatnak) a felszabadításával, majd vezér-tudatnak való megtételével, egyre inkább erősödő és valamikor a jövőben minél teljesebben megvalósítható, tisztult szellemi állapot, a spirituális és kauzális tisztánlátást és bizonyos természetfeletti (mágikus: öngyógyítói, vagy pozitív életkörülmény-idézői) képességek kialakulását jelentette. Ezt, a félelem és szorongás nélküli létállapotot, az apostolok egyéni sors-elemeit (karmáját) már a Jézus életében feloldó és így, azokból a nyers személyi tulajdonságaikat meghaladó képességeket kiváltó gyógyító erőt és Logosz-erőt: szellemi tisztánlátást és e rendkívüli (természet feletti) tudással párosuló szellemi-erőnléti állapotot nevezte Jézus boldogságnak, az Isten országának, majd a mennyek országának máshol pedig a királyságnak. De tévedés ne essen: ez nem olyan állapot és nem is olyan spirituális hely, amit a beavatott tanítvány a „Mester” jóvoltából és saját szorgalmának köszönhetően el tud érni, vagy amit a „keresztény ember” a túlvilágon tud elérni. Ez, az elképzelhetetlenül finom (könnyű) természetfeletti és a természet előtti örök élet-forrással való közvetlenül intim és bensőséges (meghitt!) kapcsolatban megérezhető, határtalan és mindenható boldogsági állapot (a Sinto, a Tao, a Nirvána) öröktől fogva létezik. Nem keletkezik és nem múlik el az időben mert, maga az örök megváltásban - kiegyenlítetttségben – élő, „nyugalmas” abszolútum. Az, az őállapot ahonnan (és amiből) minden lény származik és ahova csak a kibogozhatatlanul zavaros képzeletű (a bűnbeesés: az életnyerési és protekciós üdv-nyerési lehetőség tévképzete miatt éberségét vesztett), és a „vissza-hívásnak” (A szeretetnek) megveszekedetten „ellenálló” bűnözőknek a sötét lélek-szelleme (Magja!) nem kerülhet vissza. (Ezek a hibás öntudatukról lemondani képtelen személyek kerülnek még az életük során, vagy a haláluk után, a hibás tévképzeteiktől való megszabadulási lehetőséget jelentő és, az elengedést kiváltó fizikai, vagy éter-testi fájdalom-állapotba, vagy a szenvedésteli, de a megszabadulás vágyával és reményével „fűtött” purgatóriumba. A szeretet- és a világosságot (Az isteni értelmet: Az Én-tudatot) elutasító reménytelenek spirituális struktúrája viszont, a megsemmisülés – szétbomlás után, vissza kerülnek az Ős-Lilith által létrehozott kaotikus idea-világba: a pokolba.

Azok, a Béke Evangéliuma szellemének megfelelően áldozatkész, tehát az életvezetést a felelősségteljesen értelmes (Világos!) Én-üknek átadó, tehát mindig

a „szeretőn” boldog (spirituális!) tudatuk által vezérelt, tehát az egyéni sorsukkal (karmájukkal) egyesbe (harmóniába) került személyek (A tényleges személyi sorsfeladataikat felvállaló és az által szellemben és lélekben lassanként megnyugodó és megvilágosodó, valamint az egyetemes teremtés-rendeltetésén fekvő igazságot bátran barmikor bárki előtt felvállaló és bárki számára kimondó és annak az érvényesítéséért akár a harcot is felvállaló - Lásd a Hegyi beszéd „kegyetlenül kemény” nyolc boldogságát! - személyek.) és harmonikus párkapcsolati - szexuális életet folytató (a teremtéssel nem ellenkező), és nem utolsó sorban „tisztán” táplálkozó eljutnak már az életük során a mennyei állapotba., Ők semmilyen szempontból nem élnek kábulatban, mert több éve már, hogy éberekké váltak. Ők azok, akik ismerik azt a belső, rendkívülien – sejtelmesen! - finom, de határtalan biztonságérzetet adó boldogság-állapotot, aminek semmi köze nincs az érzéki - érzelmi örömhöz, a vallásos kábulathoz és a misztikus extázishoz.

Ez az, a hétköznapi ember által természetfelettinek képzelt és így nevezett „erőt” serkentő logoszban való élés. Ez az, a Logossal való - azonosság élmény, amelyben a személy egyértelműen és egyszerre tudja és érzi, hogy az ő személyi létezésének (életének) az oka és célja azonos a teremtés okával és céljával. És ebben az idővel megrendíthetetlené váló meggyőződésében: a hitében, nem csak hogy félelem nélkül, misztikus biztonságtudatban éli a hétköznapi életét, hanem folytonos örömben, boldogságban és egészségben. Illetve, az ennek a tudat-állapotnak (Lásd azt a bizonyos módosult tudat-állapotot, amit az őskeresztények állítólag a vízbe mártózással tudtak elérni, de persze, ez csak egy jelképes kultikus gesztus volt arra, hogy érzelmileg és képzeletileg is, nem csak tudatilag egybe kapcsolódtak a „Nagy –Én-el.) megfelelő köznapi kreatív - teremtő tevékenységben. Amely „módosult tudatállapot, egy és azonos és az abszolút boldogság létben megszülető, ősi teremtés okával, a Szeretettel. A „módosult” keresztény tudat-állapot tehát, a teremtés ősi és első funkciójával való teljes azonosulásának a következménye, miközben eredetileg is abból ered. Ez tehát nem más, mint az Ős-Lilith által megzavart ősi, öntudati állapotnak az emberi személyben való helyreállítása.

Hiába olvassák fel tehát, a fent leírt módosult tudatállapottal nem rendelkező, aranyozott palástokba bujt keresztény papok millió alkalommal, hogy „ne aggodalmaskodjatok azért, hogy mit esztek holnap és holnapután, mert épp az

általuk a Lilith- öntudatban tartott, „hivatalos” (vallásos) keresztények azok, akik a leginkább aggodalmaskodnak azért, hogy mit fognak enni holnap és holnapután. (Lásd a degenerált a homoszexuálisok állítólagos házasságát törvényesnek képzelő tudatállapotokat kitermelő, magukat valamikor kereszténynek nevező, Nyugateurópai államokat.) És ha nem magukért aggódnak, akkor azért az egy szem, vagy maximum két gyermekükért, akiknél azért nem vállalnak többet, hogy nehogy a „több száj etetése” és óvodába- iskolába járatása, az öncélú (korrupt) jóléti - keresztény boldogságtól megfossza őket!

Csakis azok, akik ezt, a maximális éberség útján megszerezhető elixírt, ezt az öntudat-azonosulásból eredő kifogyhatatlan (immanens) boldogságot a sokadik meditációban megkóstolják és újabb és újabb meditációk során megtapasztalják, majd azután a mindennapi életében is megidézik és begyakorolják, csak azok a személyek nem aggodalmaskodnak, és nem sajnálkoznak. Ők, ebben a lényük gyökeréből eredő, immanensen áradó örök boldogságban élve, az egész lényükkel tudják azt, hogy a teremtés célja és értelme éppen ez a „módosult” megváltott tudatállapotnak az elérése, az abban való létezés és az, az szerint való élet. Ők tudják azt, hogy ebben a pozitív létezési állapotban ők nem az élet mellékszereplői, akik nem képesek érvényesíteni a képzelet-világuknak megfelelő akaratukat. Hogy ők nem olyan mellékszereplői az életnek, akiknek a „vak természet” törvényeivel szemben védekezni kell, hanem a teremtő-akarat érvényesítési lehetőségekkel rendelkező személyek, akik az egyetemes teremtőerőkkel és az egyetemes törvényekkel való, belső – intim (szubjektív) és külső (objektív) együttműködés által, krisztusi szinten, harmonikus kapcsolatban állnak, mind a természeti és szociális környezetükkel mind az egyetemes (Isteni) létezéssel.

Ez a sors-félelmeiktől és sors-ellenes ambícióktól való megszabadulást és a fejlődési - teremtői képességek szabad gyakorlását lehetővé tevő, egyéni szabadságot, lelkierőt és testi egészséget (is!) adó mágikus állapot. Ez a Vízöntő által megtestesített spirituális erőter és az annak megfelelő XI. ház által megtestesített egyetemes teremtőerőkkel és az egyetemes törvényekkel való együttműködési képesség kialakulásának az életköre. Ez a megszabadulás elsősorban és mindenek előtt, csak és csakis, úgy érhető el, ha az ember a teremtés két, egymást kölcsönösen feltételező és átható első őselvvel, az Isteni Fénnyel (a megváltói értelemmel) és szeretettel kapcsolatba és harmóniába kerül. Addig,

amíg ezekkel teljes kapcsolatban és harmóniába nem kerül, gyakorlatilag nem tehet szabadon semmit sem. Az első teremtőerő, amivel teljes kapcsolatba és minél nagyobb harmóniába kell kerülnie, a teremtésben való feltétel nélküli személyes részvétellel: a Hold által megtestesített gyermekáldással, illetve a gyermekáldás minden előfeltétel nélküli elfogadásának az elvével.

A második az elsőnél is sokkal mélyebb és nehezebb problémákat felvető - Mert egyetemes tájékozódás nélkül: tehát kimerítő és alapos metafizikai ismeretek nélkül, megvalósíthatatlan! - arányos személyiség és személyi akarat érvényesítési késztetéseivel való harmóniába kerülés. Ez akkor valósul meg, ha valaki a Plútó által megtestesített első szellemi tudat őselvéhez (amely alapján élete minden mozzanatában az egyetemes törvényekkel összhangban, azok szerint kell érvényesítenie a személyi akaratát) igazítja céljait, akaratát és egyéni döntéseit.

Miután ezen, az emberi létet fenntartó két oszlop által szegélyezett kapun: az arányos személyi tudat (Az öntudat) elérésén és annak a harmonikus érvényesítési képességének (Amit Marcus Aurelius, a mystész császár úgy fogalmaz meg imájában, hogy „Istenem adj erőt, hogy megváltoztathassam azt, amit meg kell változtatnom de ahhoz, hogy ne akarjam megváltoztatni azt, amit nem kell megváltoztatnom.”) az oszlopán álló és a teremtésben való személyes részvállalás (a gyermeknemzés és a gyermekáldás feltétlen elfogadása, valamint a gyermekek felelősségteljes gondozása és nevelése) élet-oszlopon álló "kapun" valaki átjut, az a személy eléri azt, amit a Tabula Smaragdina így fejez ki, hogy: „... előled minden sötétség kitér.”

Ezért mondja Jézus, hogy a mennyek országa olyan, mint egy mérhetetlen értékű kincs amit ha egy ember a mezőn megtalál, azt nem viszi haza, hanem a kincset a lelőhelyre vissza teszi és haza megy és még keményebben dolgozik tovább, majd miután elég pénzt keresett, eladja mindenét és csak azután, hogy azt a földet, ahol a kincset megtalálta, teljesen megvásárolta, csak akkor ássa ki és hasznosítja. Akkor tehát, amikor nem csak a kincset, hanem annak az egész környezetét a magáénak tudja. Akkor élhető át folytonosan a mennyek országát jelentő boldogsági állapot szorongás és félelem nélkül. Akkor lesz boldog, egészséges és kreatív az életünk, ha képessé váltunk teljes odaadással részt venni a teremtésben (az utódok megszületésében és gondozásában - nevelésében) és arra, ha képessé váltunk a mások fejlődési programján alapuló (létező!) személyiségét maximálisan tiszteletben tartva maradéktalanul felvállalni és kinyilvánítani az

egyetemes törvényekkel összhangba hozott személyi elképzeléseinket és érvényesíteni a személyi akaratunkat.

Azért, hogy ne csak a tanítványok, hanem az emberiség is értse meg, hogy el kell fogadnia azt a tényt, hogy a teremtés – megváltás spirituális törvényei és a természet törvényei - elemei, folyamatai és jelenségei nem az ember és a személy ellenségei. És azt, hogy éppen ezért, az embernek feltétel és ravasz huncutkodás nélkül el kell fogadnia az egyetemes törvények morálja szerinti életet, ahelyett, hogy elhárítaná és elzárná magát a közvetlen kapcsolattól és bebiztosítaná magát a természet jelenségeivel szemben, Jézus a Lilith által átalakított szélsőségesen új spirituális ősideák isteni integrációját biztosító karma-oldáshoz vezető alapállás felvételének a lehetőségét (Jó hír) tanította és nem egy új vallást tanított. És azért, hogy ennek a tanításnak a lényegét és fontosságát elfelejthetetlenül kifejezze, tehát azért, hogy az egyéni és ez által az egyetemes kiegyenlítődés megvalósulását szolgáló karma-feldolgozás érdekében történő sors-elfogadás szimbólumaként felfeszítette magát a szaturnuszi szellemiséget jelképező természet-keresztre! - Ez a Jézus által tanított kiegyenlítődési - megváltási életprogramnak (a keresztnek: a spirituális fejlődést kiváltó egyéni erőfeszítéseket igénylő nehézségeknek) és az egyetemes törvényeknek a feltétel nélküli, odaadó elfogadása, Jézusnak a földkerekség minden vallásalapító tanítójának, prófétájának és szentjének a tanítását messze felülmúló (örökkön érvényes!) beavatási leckéje. Minden elmélet, vagy gyakorlat, ami ezt meg akarja kerülni csak misztikus fantazmagória és különböző vallásideológiákat szolgáló legenda.

A mennyek országa viszont, aminek az elérését (az oda való belépési - bejutási lehetőséget) Jézus kilátásba helyezett azok számára, akik a megváltást - megváltódást a sorsfeladataik (személyi keresztjük) vállalásán keresztül megvalósítják, nem más, mint az, a minden szempontból kreatívnak nevezhető földi létállapot, amelyben az ember számára, a spirituális - mágikus képességeinek a gyakorlási (használási) lehetőségével együtt, és az által, minden lehetőség is megadatik ahhoz, hogy boldog és elégedett (derűs) életet folytathasson.

Mágikus (Gyógyító és életrendező) hatása ugyanis, nem csak a szerelemnek, a bátorságnak, a helyes értéktudatnak, a szülői felelősségnek, a szellemi értelemnek, az érzelgősségtől megtisztított szeretetnek van, hanem első sorban a teremtő-megváltó egyetemes léttudattal való azonosulási képességnek: a mindenkinben ott szunnyadó Krisztusi öntudatnak van. Annak az öntudatnak, amely a szédült karma-

dagasztástól és a sorssal szembeni ellenséges magatartási formáktól, illetve a sorskicselezési reflexektől, valamint a misztikus káprázattól és vallásos kábulattól mentessé tud válni.

Ez a mágikus erőter - Amit egy megváltott személy megvalósít és megtestesít - jelenti tehát azt a bizonyos mennyek országába (Királyságba, Boldogságba) való bejutási, belépési (megvilágosodási és azonosulási) lehetőséget (képességet) amiről Jézus beszélt, és, amihez csak és csakis a természeti élettel járó sorsnehézségek maradéktalan vállalása segítségével, azok által lehet megvalósítani.